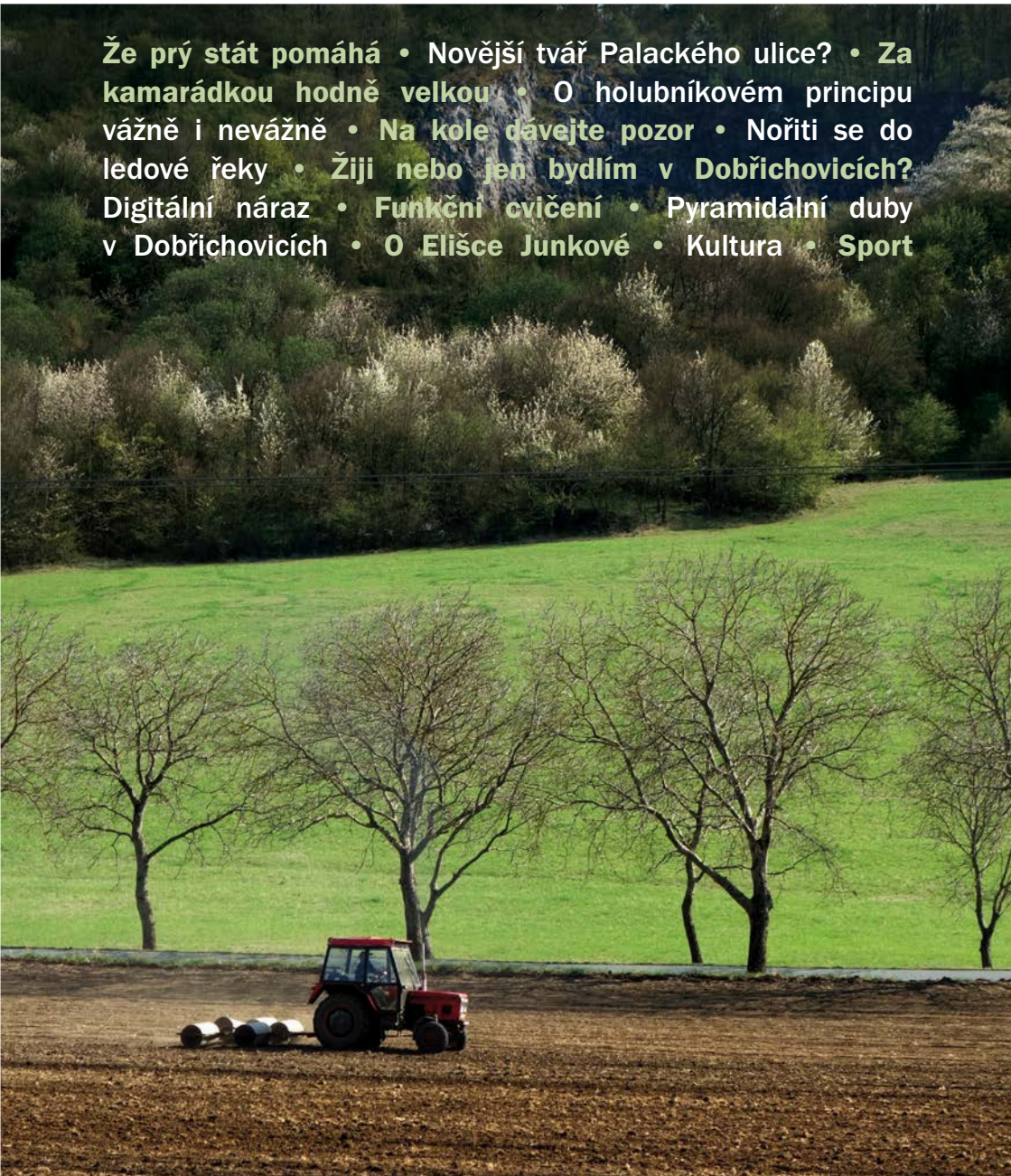

Dobřichovické Kukátko

Čtvrtletník aneb čtvero ročních dob v životě věcí, slov, nápadů, zvířat, lidí.

Že prý stát pomáhá • Novější tvář Palackého ulice? • Za kamarádkou hodně velkou • O holubníkovém principu vážně i nevážně • Na kole dávejte pozor • Nořiti se do ledové řeky • Žiji nebo jen bydlím v Dobřichovicích? Digitální náraz • Funkční cvičení • Pyramidální duby v Dobřichovicích • O Elišce Junkové • Kultura • Sport

STAVEBNÍ MATERIÁLY Dobřichovice, Pražská 819
ROZVOZ A SKLÁDÁNÍ ZAKOUPENÉHO MATERIÁLU

Provozní doba: Po-Pá: 7-12 13-16, So: 8-11

721 554 000 | 257 710 141

dobrichovice@stavebniprodej.cz | www.stavebniprodej.cz

**VÝMĚNY
PLYNOVÝCH KOTLŮ**

od společností Vaillant, Protherm, Junkers

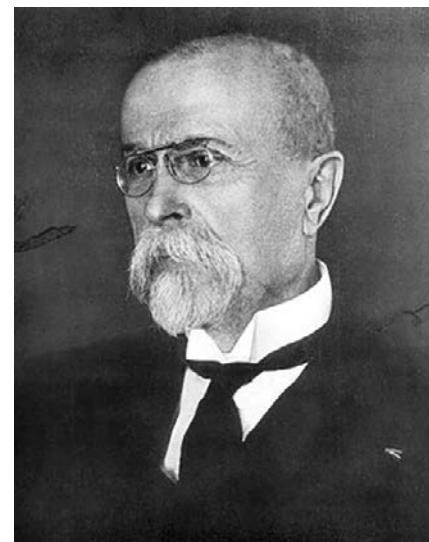
**MONTÁŽE
TEPELNÝCH ČERPADEL**

od švédské společnosti Thermia

RF Servis
Richard Feglar

Kontakt:
mobil: 604 269 158, 734 364 866
e-mail: rf.servis@volny.cz, rf.servis2@volny.cz

Tentokrát s TGM

Tomáš Garrigue Masaryk loučící se a odcházející

„Presidentský úřad je těžký a odpovědný a vyžaduje proto plné síly. Vidím, že již nestačím, a proto se ho vzdávám. Byl jsem čtyřikrát zvolen prezidentem naší republiky; snad mi to dává legitimaci, abych vás poprosil a celý národ československý i spoluobčany národností ostatních, abyste při správě státu pamatovali na to, že státy se udržují těmi ideály, z nichž se zrodily. Sám jsem si toho byl vždycky vědom.

Potřebujeme dobrou zahraniční politiku a doma spravedlnost ke všem občanům, ať jsou kterékoliv národnosti.

Rád bych vám ještě řekl, že za svého nástupce doporučuji dr. Beneše. Pracoval jsem s ním za hranicemi i doma a znám ho. Mám plnou důvěru, že vše půjde dobře. A dá-li Bůh, budu se na vás ještě chvíli dívat, jak to vedete.

Vás, pane ministerský předsedo, prosím, abyste vzal mou resignaci na vědomí a zadržil, co je třeba.“

Toto jarní zastavení v Kukátku na pokraji jara 2021 jsme věnovali Tomáši Masarykovi, jehož narozeniny slavíme 7. března.

A vzpomínáme na něj každý rok a letos obzvláště. Dlouho jsme váhali, jaký text do tohoto jarního zastavení nabídnout k zamyšlení. Je to prostě zvláštní prostor. A nakonec z toho vyšla jeho abdikace. Absurdní? Někomu by to tak mohlo připadnout. Ale určitě nikoliv. Ta slova jeho abdikace, to je text ikonický a krystalicky čistý. Je v něm vše, co bylo třeba říci, a to tak, jak to říci bylo třeba.

Tak se to píše v historii: V sobotu 14. prosince 1935 v poledne oznámil pan prezident T. G. Masaryk na zámku v Lánech předsedovi vlády dr. Milanu Hodžovi a předsedům Národního shromáždění Janu Malypetrovi a dr. Františku Soukupovi, že se vzdává úřadu presidentského.

Dodnes aktuálních myšlenek TGM je stále tolik! Nebudeme jimi avšak rozměšovat toto krystaicky čisté sdělení s vědomím svrchované odpovědnosti. I když jsme jich slyšeli už skoro před dvěma roky, kdy jsme ještě mohli naplňovat náměstí a pláň, spoustu a dodnes na ně myslíme ...Pane presidente, nezapomněli jsme.

redakce

Do jara! Do sedmatřicátého! Do normálu!

Pohádka o tom, jak šel Plukovník světem, přemítal, jak ještě úspěšněji bojovat s Covidem a zase být „best in Covid“, a najednou kouká – a co nevídí? Sedí na fotbale ... To jsou věci ... Konec pohádky. Jaký post pro něj magické trio HaBlaBu vymyslí, aby to tu mohl furt zpoza scény řídit? Nebo ho pošleme dělat ostudu jinak a bude fakt tím velvyslancem (vlastně ne on, ale jeho předchůdce)? A my najdeme novou „tvář boje“? V lednu na tom bylo hodně špatně Portugalsko, ještě hůř než my, vlastně „worst in Covid“. Tamní premiér Costa v hluboké sebereflexi pravil: „Evidentně tu byly chyby v tom, jak jsem Portugalcům předával informace. Když příjemce zprávy nechápe, co mu říkáte, tak je chyba na straně toho, kdo zprávu podává.“ No – co dodat ... Radši nic ... Nás, kteří se ústy jakéhosi „mikromanažera“ chlubil, jak jsme „best in Covid“, se teď bojím i naši sousedi. Dobře nám tak, dodám. Tak jsem onehdá seděl v horní staré hale Wilsonova nádraží a jedl croissant, protože na vlak jsem měl čas, bylo poledne a já kvůli odběru krve od půlnoci nejedl. Rouška pod bradou, samozřejmě, tak, jako ji nosí Václav Klaus senior, i když hlad nemá a nepojídá. A příšli vysílačkami ověšení dva policisté a důrazně mě upozornili, abych dojedl a okamžitě si náhubek nasadil. To mě dojalo, tak jsem je poslal za pány Klausem a Volným (alias Flákancem). A policistka pravila, že se nesmím divit, že mi to připomínají, že dostali hlášení, že tam v hale je někdo bez roušky a že to musí prověřit. Nebyl jsem tam ani 5 minut a kolem prošlo tou dobou ani ne 10 spěchajících spoluobčanů ... Jsme my to zvláštní lidé ... Kladu si otázku, zda jsme schopní si fakt sami vládnout a sami si spravovat své věci veřejné. Jsme to my, kdo je ještě v této zemi doma?

A tu se mi od kamarádky dostala do notebooku nahrávka Patti Smith s kamarády a 250 zpěváky - dobrovolníky jak zpívají o síle, již mají lidé (*People have the power* https://www.youtube.com/watch?v=y6Wz3i_BYUc). Máme „tu sílu“ tohle bahno, které jsme i sami spískali, uklidit? Tak a teď jiný příběh: jarní Kukátko. Načínáme už 37. ročník. Nezabalili jsme to i v této blbě době, kdy se toho fakt moc neděje. A o tom, co se děje, raději nepsat ... Přišla zima, jak ji známe z let, která už bychom mohli považovat za dávná. Bylo to pěkné a snad jste si to také užili. Několika fotkami to zkoušíme ilustrovat, ačkoli titulní fotografie do jarního čísla je pochopitelně jarní. Krátkou poznámkou ilustrujeme současný stav, pokud jde o oblíbenou Panskou Zahradu. Podíváme se na perspektivu tolik diskutované Palackého ulice. V rubrice Z našeho života, která je tentokrát docela bohatá, nejprve vzpomeneme na naši velkou kamarádku a kolegyni Magdalenu Kadlecovou, jež nás vloni opustila. Pak se trochu zamyslíme nad holubníkovým principem, přidáme postřeh cyklisty a našeho dobrého kamaráda Petra o tom, jak se zakoukal a natloukl si. Holt cyklistická sezona začíná. Vše ještě doplníme drobnou úvahou o vztazích mezi psy a elipsami. A asi Vám bude běhat mráz po zádech, až si budete číst o noření do ledové řeky. Pak je tu rubrika o školách, kam pro Kukátko napsal velmi zajímavý text Petr Koubek, jehož jistě znáte z rubriky Tip na výlet. Nechybí ani pokračování již tradiční ankety o tom, zda v Dobřichovicích žijeme, nebo jen přežíváme. Tentokrát s mladým manželským párem, který sem život zavál až ze „spokojených států“ ... V rubrice O zdraví se zaměříme na funkční cvičení. Do historické rubriky tentokrát za-

řazujeme hodně zajímavý text o pyramidálních dubech, svědcích toho našeho pinožení po spousty let. Autorkou je J. Mejsnarová. A pak jsou tu osobnosti. Tentokrát to bude o Elišce Junkové, automobilové závodnici, jež u nás sice nežila, leč jezdila, až se potkávala.

Do kulturní rubriky - co dát, když se oficiálně vlastně nic nekoná? Takže tu najdete aspoň pozvánku na fotografickou soutěž a krátkou zprávu o virtuálních Vánocích.

Sport samozřejmě nechybí, kromě volejbalu v jeho rubrice najdete i úvahu orientačních běžců a zajímavý text o hledání rovnováhy lukostřelbou.

Tož Vám, milí čtenáři, přejeme pěkné počtení a brzké jaro i návrat k normálu.

J. Matl a redakce

Znovu děkujeme za všechny Vaše ohlasy a těšíme se na další. Na způsobu distribuce tištěné verze Kukátka se nadále nic nemění. Kromě tištěné podoby (na náklady vydavatele dojde do všech dobřichovických domovních schránek) rozesíláme Kukátko též elektronicky ve formátu pdf. Jakýkoliv nový zájemce může o tuto formu požádat. Naopak, nepřejete-li si Kukátko dostávat v elektronické podobě, samozřejmě Vás ze seznamu adresátů vyřadíme.

Pokud jde o elektronické verze příspěvků, posílejte je na redakční e-mailovou adresu kukatko@dobrich.cz. Dovolujeme si však požádat, **abyste svůj text nijak speciálně neformátovali**, ulehčí nám to naše vlastní zpracování textu. Rovněž nám usnadní práci, jsou-li zaslané příspěvky vykorigované a jsou-li co nejméně ve sporu s jazykovou normou.

A pokud nám chcete opravdu udělat radost, pište, prosíme, slova *kurs* a *diskuse* se **s**. U psaní substantiva *president* či *prezident* si dovolujeme k veřejné debatě navrhnout, zda neodlišit touto grafikou, o kterého výtečníka se v daném případě jedná. Děkujeme Vám za pochopení a na Vaše příspěvky a reakce se moc těšíme.

Vaše redakce

Jarní zastavení	3
Slovo redakce	4
Soutěž	6
Aktuality	7
Z našeho života	10
Anketa	16
Školy	16
Spolky	20
O zdraví	22
Z historie	25
Osobnosti	30
Kultura	32
Sport	34

Dobřichovické Kukátko

Registrováno Ministerstvem kultury České republiky pod č. MK ČR E 12574

Vydává Dobřich s. r. o., 5. května 3, Dobřichovice
IČ: 64827640

Řídí redakční rada ve složení: Ing. Vladimír Bezděk, Doc. RNDr. Emil Calda, Ing. Daniel Havlík, JUDr. Pavel Kosatík, PhDr. Jiří Matl (předseda), MgA. Alžběta Šenkyříková, Mgr. Jana Váňová

Grafické zpracování: agentura R&B (retb.cz)

Tisk: Grafotechna Plus,
Lýskova 1594/33, Praha 13 – Stodůlky

Uzávěrka tohoto čísla 15. 2. 2021. Uzávěrka příštího čísla cca 15. 5. 2021. Kukátko vychází v první polovině března, června, září a prosince.

Adresa:

Jiří Matl, Štrná 139, 252 29 Dobřichovice
(kukatko@dobrich.cz)

Distribuuováno zdarma v Dobřichovicích laskavou péčí poštovních doručovatelek a smluvních partnerů. Kukátko můžete také obdržet e-mailem ve formátu PDF a najdete je rovněž na Internetu v rámci stránky www.dobrichovice.cz nebo www.dobrich.cz.

Fotografie na titulní straně: © Jan Štulc

Soutěž o titulní fotografie Kukátka stále pokračuje. Tentokrát máme na úvodní stránce blízké okolí.

Vážení čtenáři!

V době uzávěrky jarního čísla leží v Dobřichovicích a okolí vrstva sněhu a padají rekordy v mrazivých teplotách. Opravdová zima ale netrvá v našich končinách v posledních letech nijak dlouho, takže se jistě můžeme těšit na brzké oteplení. Ovšem nejsme ušetřeni dilematu, zda současnou zimní pohádku dát na titul Kukátka, nebo se už dívat do jara.

Chystáme jarní číslo – rozhodli jsme se standardně pro jaro. Když nám pan Jan Štulc před časem poslal obrázek pole u Koněprus s lomem Kobyla v pozadí, namítali jsme, že to není záběr z Dobřichovic. V dnešní covidové době, kdy nám vláda nouzovým stavem zavřela vnitřní sportoviště i lyžařské areály (a mnoho dalších zařízení), nezbývalo vyrazit do zimní přírody po svých, na běžkách, ale i na kolech. Jakmile jaro zaklepe na dveře, naše touha po přírodě ještě zesílí. Pro tuto touhu se snímek přírody od nedalekých Koněprus hodí jako vyšitý.

Experiment – soutěž o titulní fotografii pro náš čtvrtletník – pochopitelně i nadále pokračuje. Těšíme se na další Vaše fotografie.

Neostýchejte se a posílejte nám průběžně záběry z našeho okolí, neobvyklé pohledy na dění v Dobřichovicích či emotivní záběry míst, jež všichni dobře známe. Nejhezčí fotografii vybere redakce Kukátka ke zveřejnění na titulu příštích Kukátek, a bude tak těšit nejen Vaši rodinu a známé, ale i další čtenáře našeho čtvrtletníku. **Upřednostňujeme snímky na výšku.** Z těch na šířku vždy musíme kus oříznout.

Neváhejte a své snímky posílejte na adresu studia, které zpracovává grafickou podobu Kukátka: info@retb.cz a v kopii na redakční adresu kukatko@dobrich.cz, uveďte prosím Vaše jméno, místo, kde byl snímek pořízen, a datum vytvoření. Velikost fotografie by měla být alespoň 3 MB. Rozhodně ji tedy pro poslání emailem nijak nekomprimujte.

Vaší tvorbě se meze nekladou, hlavním faktorem posuzování bude atmosféra korespondující s obdobím, v jakém Kukátko vychází. Takže... vezměte foťák do ruky, otevřete oči a ukažte nám, jak vidíte Dobřichovice právě Vy.

redakce

DOB Centrum Restaurace a hotel PANSKÁ ZAHRADA v době koronavirové

Přes dlouhotrvající nouzový stav a z toho plynoucí velmi omezený provoz se Panská Zahrada snaží prodávat alespoň přes „okénko“, rozváží jídlo a pití domů a hotel

je otevřen pro individuální business klientelu. Občasným ubytovaným hostům se pak podává jídlo i v restauraci. Jak dlouho lze toto polootevření přežít?

Vláda se chlubí, jak pomáhá podnikatelům. Údajně všem. Příklad, jak to není pravda.

DOB-Invest a. s. je developerská firma se zaměstnanci. Na některé aktivity zakládá dceřině společnosti.

DOB-Invest Servis s. r. o. je dceřiná společnost bez zaměstnanců, která z úvěru postavila v roce 2017 restauraci a hotel, a objekt včetně vybavení pronajala provozovateli – společnosti Diner Management s. r. o. Společnost Diner Management v roce 2020 po řadu měsíců neuhradila nájemné, a pro-

tože nesplnila podmínku bezdlužnosti, nedostala žádnou Covid podporu. Vzhledem k neudržitelné situaci došlo k dohodě mezi vlastníkem objektu a nájemcem o ukončení nájmu k 30. 11. 2020. Diner Management na sebe podala 31. 12. 2020 insolvenční návrh. Vlastník objektu uzavřel 1. 12. 2020 novou nájemní smlouvu s Manor Garden s. r. o., která byla založena v listopadu 2020 za účelem převzít provozování restaurace a hotelu

po provozovateli v potížích a zachránit tak tři roky budovanou obchodní značku.

Nový nájemce – Manor Garden s. r. o. – nemá v prosinci nárok na podporu v programu Covid-Nájemné, protože neexistoval její nájemní vztah po celé 4. čtvrtletí. Není jisté, zda bude vyhlášena další výzva, aby Manor Garden měla šanci žádat o podporu v Covid-Nájemném alespoň v 1. čtvrtletí 2021 (či v jeho části).

Manor Garden s. r. o. nemá nárok na podporu v programu Covid-Gastro, protože nemá s čím porovnávat pokles tržeb (4. čtvrtletí proti 3. čtvrtletí) a navíc se zdá, že podmínkou nároku je existence firmy před 31. 10. 2020 (pochopit složitá pravidla je skoro nadlidský úkol).

Manor Garden s. r. o. nemá nárok ani na podporu v programu Covid-Ubytování II, protože nemá s čím porovnávat pokles tržeb, a navíc se zdá, že podmínkou nároku je opět existence firmy před 31.10.2020.

Vláda mluví o záměru vyhlásit „program poslední záchrany“, jehož sítím údajně nepropadne žádná z firem, na kterou se zatím jiné programy nevztahovaly. Nikdo však nebere v úvahu, že vznikají situace, jako ta u Panské Zahrady, kdy jeden nájemce zkrachuje, nově založený ho nahradí v dobré víře, že se bude moci zase otevřít, ale to stále není na obzoru, a žádná podpora s nově založenou společností nepočítá.

Vlastník objektu – DOB-Invest Servis s. r. o. – nemá nárok na žádnou Covid podporu, neboť vlastníci objektů nejsou nijak podporováni, přestože musí splácet úvěr, a v tomto případě vlastnická společnost nejenže má vysokou pohledávku z nájemného za předšlým nájemcem, ale navíc musela z nezaplaceného nájemného odvést státu DPH.

Opravdu stát pomáhá každému, koho vládní opatření postihla?

Daniel Havlík

WELLNESS Dobřichovice

Jak jsme psali minule, vnitřní sportoviště včetně wellness zařízení a bazénů nám stát uzavřel. Stále nevíme, na jak dlouho. Jakmile bude možné opět provozovat kurzy i plavání a wellness pro veřejnost, budeme o tom informovat na našich webových stránkách www.wellnessdobrichovice.cz, na googlu i facebookovém profilu.

Není to v dnešní době fráze, když Vám přejeme fyzické ale i duševní zdraví. Prosíme, zachovejte nám přízeň.

V případě dotazů jsme na tel. 226 230 920 nebo e-mailu: fit@wellnessdobrichovice.cz

*Petra Šárová,
provozní manažerka wellness*

Výstavba v Palackého ulici

Od loňského podzimu mohou obyvatelé Dobřichovic sledovat čilý stavební ruch v Palackého ulici. Zatímco na levé straně ulice ve směru od mostu ke kruhovému objezdu je již jasně patrná nová podoba provozovny firmy Maršál s. r. o., na opačné straně ulice jsou změny pozvolnější, na první pohled ještě ne tak patrné. Po dokončení projektu však dozná tato část centra Dobřichovic změny velmi výrazné. Již na podzim proběhla demolice původních budov čp. 25 a 26. Tato, pro Dobřichovice kdysi typická hospodářská stavění, posledních několik let neobývána, pouze chátrala. Odpadáající kusy omítky a zdiva začínaly ohrožovat chodce.

Již v minulosti na jejich místě plánoval výstavbu bytového projektu pan Zdeněk Kočík. Celkem mělo být postaveno 54 nových bytových jednotek. Po zveřejnění jeho záměru se však v roce 2012 zvedla vlna odporu. Bylo poukazováno na to, že plánovaná výstavba není v souladu s připravovaným regulačním plánem centra, a že vysoký počet bytů bude v tomto místě představovat neúměrnou dopravní zátěž. Investor se pod tlakem veřejnosti rozhodl počkat na schválení regulačního plánu a svůj projekt přislíbil upravit tak, aby byl v souladu s nově definovanými podmínkami výstavby.

Dnes již regulační plán v centru platí, ale celý projekt mezitím doznal významné změny. Pan Kočík totiž od svého záměru upustil a nemovitosti, resp. část společnosti, která je vlastnila, prodal. Nynějším vlastníkem je společnost Statek Dobřichovice a. s. (jejímž jediným vlastníkem je AVK HOLDING s. r. o. a jejími vlastníky jsou pánové Jan Koška a Martin Koška). Nový vlastník plánuje na pozemcích realizovat bytový dům s komerčními prostory v 1. NP přilehlém k Palackého ulici. Projekt zahrnuje dva objekty spojené společným podzemním podlažím s parkovacími stánkami. V objektu A, který bude přiléhát k chodníku v Palackého ulici, je navrženo 22 bytů a 116 m² plochy pro

komerční využití v přízemí. Objekt B bude situován dále v zahradě a je v něm navrženo 12 bytů. Celkem by tedy mělo vzniknout 34 nových bytů a 39 podzemních parkovacích stání. Oproti původnímu projektu dochází k redukci počtu bytů o 20.

Investor se domluvil na spolupráci s renomovanou architektonickou kanceláří DAM architekti. Toto studio již jednu realizaci v Dobřichovicích ve svém portfoliu má – jde o areál DOB Centra, který vznikl přestavbou bývalého Křižovnického statku. V současné době se se svou studií účastní i soutěže o novou podobu centra Dobřichovic, která bude zahrnovat novou budovu radnice, multifunkční sál, infocentrum, knihovnu a rozšíření ZUŠ. Autoři projektu tedy velmi dobře znají prostředí našeho města, jeho historický vývoj a snaží se svým návrhem respektovat i jeho tradice. Věřím, že jimi navržené budovy vdechnou této lokalitě centra nový život a budou město reprezentovat lépe než ruiny původních stavení.

Nejdůležitější pro Dobřichovice je ale to, že projekt splňuje i požadavky města na budoucí podobu ulice Palackého. Objekt A ustupuje o 3,5 m oproti původnímu objektu od uliční čáry. Tím vznikne prostor pro rozšíření dnes úzkého, nevyhovujícího chodníku. Podél komunikace budou moci být umístěna podélná parkovací stání. Dojde i k výsadbě stromů, bude to základ budoucího stromořadí. Na finální podobě veřejných prostranství investor i autoři projektu spolupracovali s městem a s autorem územního plánu Ing. arch. Hnilíčková.

Z určitého pohledu by se dal projekt považovat za pilotní. V délce bezmála 40 metrů totiž ukáže zamýšlenou podobu Palackého ulice se širokým, pro chodce bezpečným chodníkem, se zelení i s možností parkování. Přejme tedy investorovi zdárné dokončení jeho záměru.

*Jakub Knajfl,
radní za Společně pro Dobřichovice, sdružení
nezávislých kandidátů, TOP 09 a STAN*

Ing. Magdaléna Kadlecová, CSc.

Po krátké vážné nemoci nás 4. prosince 2020 bohužel opustila máma, babička a kamarádka Magda Kadlecová. Ještě jí nebylo ani 60 let. Většina jejího života byla úzce spjata s Dobřichovicemi, kde přes 30 let žila a mnoho let také působila jako zastupitelka a radní města.

Do Dobřichovic se z Prahy přistěhovala ještě před revolucí a vychovala zde čtyři děti. V roce 1994 byla za Sdružení nezávislých

kandidátů Společnost Dobřichovice zvolena do zastupitelstva města. Samosprávě obce se jako zastupitelka a radní věnovala až do roku 2002.

Po dokončení studia na ČVUT na své alma mater krátce vyučovala. Brzy se ale rozhodla pro změnu a její další kariérní kroky směřovaly do dobřichovické společnosti DOB-Invest, která velkou měrou ovlivnila aktuální podobu našeho města, a zvláště jeho centra. Na rozvoji Dobřichovic a jeho okolí se tedy podílela i poté, co již nepracovala v zastupitelstvu.

Několik posledních let svůj volný čas naplňovala novým koníčkem, kterým byla ruční výroba miniaturních zahrádek. Zálubu, které se věnovala s dcerou Terezou, vypilovala do takové úrovně, že o její výrobky začal být velký zájem. V dobřichovickém sále Dr. Fürsta proto několikrát uspořádala prodejní výstavy, na kterých se s ní mnozí z Vás jistě setkali.

Budeme rádi, když jí spolu s námi věnujete vzpomínku.

*Za děti s rodinami syn Václav,
za kolektiv DOB-Investu a redakci Kukátka
Daniel a Magda Havlíkovi*

O holubníkovém principu vážně i nevážně

V době koronaviru, kdy je navíc stále zataženo, každou chvíli prší a člověk – zejména je-li důchodcem – neví, jak se zabavit, může se hodit trochu si zapřemýšlet. V následujících řádcích se o to pokusíme; nemějte však obavy, moc bolet to nebude.

Představme si, že máme osm holubů, které máme rozmístit do sedmi holubníků.

Můžeme to provést mnoha způsoby; třeba tak, že všech osm holubů dáme do jedno-

ho holubníku, nebo šest do jednoho a zbývající dva do druhého, anebo do každého ze šesti holubníků po jednom holubu a do sedmého holubníku dva. Všimněte si, že ať to uděláme jakkoli, vždy v každém rozmístění najdeme holubník, ve kterém jsou alespoň dva holubi. Tento výsledek je obsahem jednoduchého principu, kterému se říká **holubníkový** nebo též **příhrádkový** či **Dirichletův** podle německého matematika Dirichleta (1805 - 1859), který tento princip užíval k důkazu netriviálních matematických výsledků. Formuluje se obvykle jedním z následujících způsobů:

V každém rozmístění m předmětů do n příhrádek, kde m je větší než n , existuje aspoň jedna příhrádka, ve které jsou aspoň dva předměty.

V každém rozmístění $n+1$ předmětů do n příhrádek existuje aspoň jedna příhrádka, ve které jsou aspoň dva předměty.

Pomocí tohoto principu snadno dokážeme, že existují aspoň dva Pražané, kteří mají na hlavě stejný počet vlasů; stačí vědět, že Praha má víc než milion obyvatel a že nikdo nemá na hlavě víc než 500 000 vlasů. Mysleme si, že máme 500 001 příhrádek utvořených tak, že v každé jsou ti Pražané, kteří mají stejný počet vlasů, tj. bez vlasů, s jediným vlasem, ..., s 500 000 vlasy. A protože obyvatel Prahy je víc než těchto příhrádek, jsou podle příhrádkového principu aspoň v jedné aspoň dva Pražané – ti, kteří mají stejný počet vlasů. Všimněme si, že tento princip nám pouze dává jistotu, že takoví dva existují, ale zjistit, kteří to jsou, neumožňuje.

Autorovi těchto řádků se podařilo objevit několik dalších „příhrádkových principů“, které sice v matematice žádné uplatnění nemají, ale v běžném životě jsou často velmi užitečné.

1. Rozmístíme-li $n+1$ předmětů do n příhrádek, vždycky se najde někdo, kdo bude říkat, že by to udělal mnohem lépe.

2. Rozmístíme-li $n+1$ předmětů do n příhrádek a budeme-li pak jeden z nich potřebovat, v žádné z těchto příhrádek ho nenajdeme.

3. Jste-li mezi $n+1$ osobami, které byly rozmístěny do n příhrádek, určitě budete v jedné příhrádce s tou nejprotivnější ženskou.

4. Rozmístíme-li $n+1$ předmětů do n příhrádek a žádný přitom nerozbijeme, určitě se rozbije aspoň jeden, až je budeme vyndávat.

5. Nepodaří-li se nám do n příhrádek rozmístit žádný z $n+1$ předmětů, patrně jsme zapomněli, že předměty, které jsme do nich chtěli rozmístit, jsme už rozmístili do jiných.

6. Rozmístíme-li $n+1$ předmětů do n volně přístupných příhrádek, druhý den v nich žádný nenajdeme.

Doufám, že výše uvedené principy čtenářům Kukátka pomohou vyřešit nejednu zapeklitou životní situaci. A pokud by se někomu podařilo objevit nějaký další příhrádkový princip, byl bych rád, kdyby mi dal vědět.

HgS

Vycházka se psem

Když jsem v parku venčil psa, vykutélela se z křoví elipsa! Bojácně zírala její ohniska, neb měla velké obavy ze psiska.

Pes však prutem přítulně se ohání, nedbá na její bojácné chování, běhá, štěká, vyskakuje, kusy dělá psí, až na tváři vykouzlí jí úsměv elipsy.

Od té doby náš pes není obyčejný pes, stal se z něho přítel elipsy – Elipes. A co dělá ta elipsa dáma? V parku chodí po večerech s náma!

HgS,

Recese poeticko-(ne)vědecké

Záporný příklad z cyklistiky

Na 12. duben 2020 nezapomenu. Protože záporné příklady se lépe pamatují než kladné, hned po návratu domů z nemocnice jsem popsal své dojmy jako varování pro přátele takto:

Škola trpělivosti a pokory

Leže již třetí týden na zádech v motolské nemocnici se snažím vrátit do momentu, který mi tak náhle změnil plány a běh mého života. Přitom se snažím pochopit, jestli to je pro mne jenom negativum, nebo je na mém stavu i něco kladného. Sice se skoro nemohu pohnout, ale mohlo být i hůře.

Že mne nádherné počasí na Boží hod velikonoční odpoledne přimělo poprvé po více než čtyřech letech vytáhnout kolo a vrátit se k aktivitě, kterou jsem měl vždy v oblíbě, je pochopitelné. A skutečně jsem si užíval; šlapal na cyklostezce z Dobřichovic do Radotína čím dál rychleji a pociťoval euforii závisláka po dlouhé abstinenci.

Po projetí Černošicemi můj zrak upoutala krásná scéna pasoucích se koní na druhé straně Berounky. Ale ouvej! Po vrácení pohledu dopředu jsem před sebou uviděl cyklistku sestupující s kola a viděl, že srážka je nevyhnutelná. Abych jí zabránil, protože brzdy na to nestačily, strhnul jsem kolo nesmyslně pravouhře doleva a hned doprava, a už mé tělo letělo vzduchem.

V bolestech na zemi jsem si jasně uvědomil, jak jsem se před vyjetím rozhodl, že když plánuji cestu jenom po cyklostezce, žádný úsek po nebezpečné silnici, nebudu si brát přílbu. Ale nyní, váleje se na zemi jsem si uvědomil, že ji přesto mám na hlavě. Nemám pro to jiné vysvětlení, než že mi ji nasadil můj anděl strážný (ten už se se mnou v životě nadřel!), aby mi zachránil život, protože jsem ležel hlavou na betonovém obrubníku mezi asfaltem cyklostezky a trávníkem.

Hodní a ochotní lidé kolem mne, záchran-ka, nemocnice, kontrola absence Covid-19,

rentgenové a CT vyšetření a verdikt: komplikovaná otevřená zlomenina paže, poranění loket a zlomený krček.

Protože v zlomenině krčku se kosti neposunuly do strany, dostal jsem během čekání na operaci paže čas k rozhodnutí, jestli chci čekat, zda krček sroste (minimálně deset týdnů a bez záruky), nebo po operaci paže jít na druhou, tentokrát si nechat dát umělý kyčel. Operace paže trvala skoro čtyři hodiny a možná i vlivem poměrně dlouhé narkózy jsem se rozhodl pro školu trpělivosti, tedy dát krčku šanci, aby srostl bez nutnosti další operace. Během ležení na zádech skoro bez hnutí jsem měl dostatek času na přemýšlení nejen o svém současném stavu a jeho příčině, ale také o svém dosavadním a budoucím životě. A jako věčný optimista, který hledá vždy a na všem kladné stránky, našel jsem pozitivu i v tomto případě.

Za prvé, žiji, což nemuselo být, kdybych neměl přílbu. Za druhé, zraněnou mám levou stranu těla, takže od čtvrtého týdne už jsem zase mohl používat počítač a pracovat, což by mi jako pravákovi šlo levou rukou asi sotva. Za třetí, brýle i telefon zůstaly funkční, takže i v leže na zádech jsem měl spojení s rodinou, přáteli a partnery, a dokonce i mohl číst e-maily. A navíc jsem pochopil, že díky perfektním přátelům a kolegům mé nakladatelství KAVA-PECH může fungovat i beze mne. Tak jsem se cítil jako buržoust, který se válí celý den v posteli a jen telefonem rozdává úkoly, kdo má co dělat.

Tím byla včas předána do tiskáren data dvou krásně ilustrovaných novinek pro děti, *Puntička* od černošické autorky Evy Vychodilové, a *Příběhy z poštákovy brašny*, překlad

A takto to ztvárnil kamarád, ilustrátor a humorista Pavel Rak

od slovenské autorky Danuše Faktorové; byl vyexpedován celý náklad knihy, kterou jsem dělal na zakázku pro belgického klienta, a pokračovaly i ostatní menší úkoly.

Kromě trpělivosti jsem se ale také musel učit pokoře a tato lekce stále trvá, protože i když už jsem doma, k chůzi potřebuji podpažní berle a má paže a loket mají daleko k potřebné hybnosti. Až nyní, zraněný, jsem pochopil, že jsem byl ve svém ego až moc pyšný na své fyzické schopnosti, kterých se mi podařilo znovu dosáhnout po velmi nepříjemné léčbě rakoviny, po které jsem nedokázal ani vyjít bez odpočinku po schodech do svého bytu. Každodenním cvičením, intenzivní chůzí min. 10 000 kroků denně, každotýdenním plaváním alespoň 1 km a pravidelným stolním tenisem jsem se totiž sám sobě zdál zase mladý.

Nyní s díky přijímám tuto lekci pokory, při níž jsem pochopil, že jsem normální starý muž, který během svých aktivit nesmí zapomenout brát v úvahu svůj věk skoro 75 let, a hlavně to, že reakce jsou pomalejší a kosti daleko náchylnější ke zlomení než za mlada.

Tyto řádky jsem se rozhodl napsat proto, že chci popsáním svého případu varovat přátele: Buďte při svých aktivitách opatrní,

protože chvilková nepozornost může rázem změnit váš život. Nenásledujte, prosím, mého příkladu!

Uběhl skoro rok, a tak mohu udělat rekapitulaci dalšího vývoje

Po měsíčním pobytu v motolské nemocnici následoval hned čtyřtýdenní nácvik chůze a hybnosti operované paže a loktu na rehabilitační klinice. Nejprve s čtyřkolečkovým chodítkem, těsně před propuštěním už s podpažními berlemi. Největší radost jsem pocítil asi v polovině rehabilitačního pobytu, když jsem se už směl s chodítkem samostatně došourat na WC. Hurá! Jsem už skoro soběstačný! Z kliniky jsem byl propuštěn domů, ale hned po dvou týdnech nastoupil na 4 týdny do lázní Vráž u Písku a žil v bláho- vé naději, jak mne tam rychle dají dohromady a budu žít i sportovat jako předtím.

Bohužel, škola trpělivosti a pokory pokračuje ještě dnes po jedenácti měsících: Krček prý srůstá dobře, a pokud svojí blbostí neupadnu, kyčel má vyhráno. Když jsem se ozval při kontrole v Motole, že krček měl snad srůst tak za 8 až 10 týdnů, dostalo se mi odpovědi „kdyby Vám bylo dvacet, už bych Vás poslal sportovat“. A také mne operátor upozornil, abych si nepředstavoval, že má operovaná ruka bude mít hybnost jako dříve.

Tak jsem se s tím smířil, i na bolest si zvykl, přesto pilně dál rehabilituji a chodím a chodím. Ještě ne 10 000 kroků denně, jako před 12. dubnem 2020, ale zatím se snažím alespoň 7000. Naštěstí už mohu chodit bez nutnosti opory, přesto raději často používám trekové hole. A pevně věřím, že se dostanu, když ne na úroveň před úrazem, tak alespoň na slušnou úroveň zdatnosti, umožňující mi i nadále rekreačně sportovat.

A tak nakonec ještě jednou opakuji, teď nejen pro své přátele: Buďte při svých aktivitách opatrní, protože chvilková nepozornost může rázem změnit váš život. **Nenásledujte, prosím, mého příkladu!**

Petr Chrdle

Dobřichovické nořící se otužilky

Venku mrzne, až praští, a skupinka čtyř žen zvesela pochoduje s ručníky přes rameno a se sekyrkou v ruce k Berounce. Skupinka žen chodí stále na stejné místo s dobrým přístupem k vodě. Jakmile tam dojdou, jedna druhou přidržuje, aby sekyrkou mohla rozbít led u břehu a zpřístupnila sestup do ledové vody. Nic už pak nebrání zanořit se do ní po ramena a po několika desítkách vteřin zase vylézt ven. To je panečku otužování! To bude poutavě vybarvených políček Modrého života!

V Dobřichovicích bude určitě takových otužilkyní a otužilců víc, kteří se chodí nořit do řeky. I k těmto čtyřem se čas od času připojí jeden z manželů nebo nějaká kamarádka. Já z okna obýváku vidím k řece chodit právě ty čtyři výše zmíněné ženy s ručníkem a sekyrkou v ruce. Martinu, Martu, Katku a Danku. Zeptala jsem se jich, z jakého popudu to dělají a co jim to přináší. Je to pro ně něco jako sport s nějakou přípravou či pravidly, nebo tím následují nějaký svůj vzor, nějakého guru? Nebo si skutečně plní Modrý život po vzoru Foglarova Ládi Vilemína (každý den dobrý skutek, žádná sprostá slova, ranní cvičení a každodenní otužová-

ni)? A není jim pak po zbytek dne akorát zima?

Modrý život si překvapivě neplní ani jedna z nich. K noření do studené vody je vede něco jiného – chuť navázat na oblíbené plavání v přírodní vodě i mimo letní sezónu, touha udělat něco pro své fyzické i duševní zdraví, posílit se proti opakovaným zimním rýmičkám a neplýtvat přitom vodou ve sprše, potřeba oživit dny plné práce, odhodlání přijmout výzvu od sousedky Martiny, která se již nořit chodí, chuť překonat sama sebe, vzít si ručník a jít. Nikdy však nejít sám. Jednak je to tak bezpečnější a taky je to veselejší. Přináší to pocit sounáležitosti, podporuje odhodlání. Pro „naši“ skupinku otužilkyní byla důležitá právě zmíněná sousedka Martina, která je dala dohromady a do noření zavedla. Sama se řídí zásadou, že nejde o to být ve vodě co nejdéle, ale mít z toho radost, cítit se dobře po těle. Před svým prvním ponorem si něco málo načte. Především se však řídí vlastním pocitem, naslouchá svému tělu. Do řeky chodí vybavena nízkými neoprenovými ponožkami proti poranění chodidel a neoprenovými rukavicemi, do kterých sice nateče voda, ale i tak choulostivé dlaně udrží v příjemnější teplotě. Ale ani to není potřeba. K noření vlastně není potřeba doslova vůbec nic. Snad jen, jak říká otužilkyně Marta: „...mít na mysli slova nizozemského otužilce Wim Hofa: před ponorem se uklidnit, v klidu dýchat, nepa-

nikařit, neočekávat žádnou hrůzu, prostě počkat, jaké to opravdu bude.“

Zmíněný Wim Hof, přezdívaný jako Ledový muž, přispívá k popularizaci otužování jako jedné z cest k trvalému zdraví. Jeho metodami se však „naše otužilkyně“ neřídí. Danka k tomu říká: „Většina z nás jsme známé jako zimomřivky, žádné otužilkyně. To, že se jdeme zanořit v mínus deseti stupních do vody, která nemá ani jeden stupeň nad nulou, je vyvrcholením nepřetržitého zanořování již od podzimu. Bez toho bych si takhle v zimě vůbec netroufla do řeky vlézt. To by nešlo.“ Do řeky se tedy noří po svém a kromě pocitu, že dělají něco zdravého pro své tělo, z toho mají prostě radost. K tomu, co jim noření přináší, otužilkyně Martina dodává: „Člověk musí vystoupit ze svého pohodlí, ze své komfortní zóny, a pak za to dostane odměnu. ‚Vykopat se‘ třeba v neděli ráno, když je sychravo, nebo naopak večer za tmy, pak pokaždé překonat ten první dotek studené vody na tělo, užít si ticho a klid u řeky, kde nám dělají společnost jen kachny a labuť (občas tedy i rybář), a pak vylézt ven a užít si obrovskou euforii, to je krásné. Navíc, v dnešní složité době, kdy toho moc nelze podnikat, je to rychlé vyčištění hlavy, vyplavení stresu a zklidnění.“

Po vylezení z Berounky tak kromě teplého obléčení, trochy pohybu a čaje s medem na cestu domů hřeje dobřichovické otužilkyně prachobyčejný dobrý pocit. (A doma přeci jenom ještě další hodinu i svetr či vlněné papučky, jak doplňuje Katka.)

Pro zpovídání ženy se noření do studené Berounky stalo součástí takřka každého dne. A zřejmě podobně vášnivých otužilců bude nejen v Dobřichovicích spousta. Nepatříte také mezi ně? Venkovní otužování se během letošního podzimu stalo velmi oblíbeným, až to svádí k posměškům. Dobřichovické ženy si z toho ale nic nedělají. Martina to komentuje slovy: „Vím, že otužování je v současné době velmi populární, ale nelíbí se mi hlasy, jooo, to je teď taková móda, tak to hned musíš dělat taky‘. Ať už má každý jakýkoli důvod pro to

lézt do ledové vody, a tím dělat něco pro sebe, ať to dělá. A jestli ho k těm myšlenkám přivedl covid nebo cokoli jiného, je úplně jedno. Sama se za otužilce rozhodně nepovažují, protože to, že se občas na chvíli nořím do studené vody, ho ze mne nedělá. Ale přináší mi to radost a také je fajn, že kolem sebe mám lidi, kteří to vnímají podobně. No, a mimochodem – od podzimu jsem nebyla nastydlá.“ A že jde o něco víc než jen o módní záležitost – vlézt do vody a zase vylézt – dokládají i zážitky, o které se podělila Marta: „Nejkrásnější ponory, které si vybavuju, byly večerní ponory za jasného počasí – krásné hvězdy nad hlavou, světla z druhé strany Berounky a voda černá, sametová. Do toho se skvěle nořilo. Byla studená, ale hlavně byla sametová. A pak ponor, když bylo všude zasněženo a řeka u kraje zamrzlá. Led se musel prosekávat a mezi tříští to zas byl zážitek jak z nejdražších alpských lázní, který by bylo škoda nezažít.“ „To je na tom to krásné, ty neopakovatelné zážitky. A pak ten pocit sounáležitosti se sousedkami kamarádkami.“, uzavírá rozhovor Danka. Milá Martino, Marto, Katko, Danko, děkuji za sdílení vašich zkušeností a zážitků. Klobouk dolů před vámi. Vám i všem ostatním místním otužilcům přeji spoustu dalších neopakovatelných radostných lázeňských zážitků z noření v Berounce.

Alžběta Šenkýřiková

Žiji v Dobřichovicích? Bydlím v Dobřichovicích?

Pokračování ankety Kukátka

Manželé Veronika Pentrak Korda a Blake Pentrak

Původní text prošel drobnou jazykovou úpravou.

Dobřichovice znám od dětství, protože tu bydlela moje babička – od roku 1984 jsem poznávala krásu Dobřichovic. Je to pro mě kouzelné místo, které bylo jedinou stabilitou v mém životě. Spolu s manželem jsme se rozhodli přestěhovat do Česka v roce 2015 z New Yorku. Já jsem se totiž narodila v Praze a mým snem bylo žít v zemi, kde jsem se narodila. Dobřichovice jsem ale znala jen z letních prázdnin u babičky.

Když babička v roce 2020 umřela, bylo nutné se postarat o její byt. Tak jsme se rozhodli přestěhovat se sem z centra Prahy. Je tu krásně, dobří lidé a hlavně ticho spojené s přírodou. Nikdy předtím jsem nechápala, když lidi říkali: „Ach jo, do Prahy, fuj, to se mi tam ale nechce.“ Teď to ale úplně chápu, když si člověk zvykne na tak krásné místo, jako jsou Dobřichovice, ani mně se nechce nazpátek do „města“ za doktorem. Líbí se nám tady skoro všechno! Jediné, co se nám (nebo spíš mně) nelíbí, jsou lidi, co se sem přistěhují a chovají se trochu „basic“, chybí jim slušnost a myslí si, že jim všechno patří (dělají bordel, odpadky všude na trávníku a to, že jsme si tady kdysi říkali „dobrý den“, už neplatí...).

Ale musíme říct (jako cizinci), že Dobřichovice a jejich obyvatelé jsou nej nej. Jejich trpělivost s naší češtinou se nedá srovnat s Prahou. Je to místo, které je progresivní, ale stále si drží i to své.

Mně se tu líbí díky vzpomínkám a lidskosti, která se nenajde ve větších městech. Manžel to tu má rád díky krásné přírodě a také proto, jak jsou Dobřichovice dokonale vymyšlené se vším všudy.

Anketu připravila Alžběta Šenkýřiková

Jak jsme digitálně narazili

Když před pěti lety zemřel významný český fenomenolog a filosof výchovy Radim Palouš, znovu jsme otevřeli jeho knihy a sledovali čistotu jeho myšlení. Otázkou je, zda ji dokážeme následovat, tedy uvést v praxi. Na případové studii aktuálně inovovaného rámcového vzdělávacího programu, která z určitých důvodů zvedla za židle odbornou veřejnost, si můžeme ukázat, co se ve vzdělávání děje a zda to naplňuje maximy Paloušem vytýčené.

Vzdělávání se dnes odehrává po celý život. Dokonce se uznává i zkušenost, představená v systému celoživotního učení jako výsledky informálního učení. Sekat sekrou dříví a vařit čaj se opravdu ve škole ani na kursu nikdo neučil. Důležité základy pro další učení a vzdělávání se ale již přes dva tisíce let zakládají ve škole. Palouš připomíná, že slovo škola pochází z koiné, řecký termín *scholé* (latinsky *schola*), však označoval oproti dnešní perspektivně překvapivě - přestávku. Nastala-li sezonní přestávka v polních pracích, děti se mohly uchýlit do školy a věnovat se vzdělávání i ve věcech, které na poli nebo v domácnosti uplatnění nenajdou. Ale je dobré znát *matematiku*, tedy umět popsat a uspořádat okolní svět modely, je dobré znát i další zákonitosti, jak svět funguje, zejména máte-li v úmyslu se z koloběhu polních prací vyvázat, stát se lodivodem, obchodníkem, inženýrem, který staví chrámy a domy... Je fajn umět psát a souvisle se vyjadřovat, sdělovat srozumitelně vlastní myšlenky a učit se od druhých. Je dobré znát různé jazyky, abyste to, co dokážete, mohli prezentovat i za hranicemi, a též se naučit, co vymysleli jinde... Je dobré rozumět kultuře - protože po dobrém obchodě je fajn si s partnery zajít na koncert nebo do divadla a nebýt tam za méněcenného... To, co jsem v předchozích řádcích popsal, se nazývá v pedagogické teorii *kurikulem*. Vzdělávací kurikulum popisuje cestu žáka systémovým vzděláváním. Kurikulum existují pro všechny obory školního vzdělávání, ale také pro neformální vzdělávání pro mládež i dospělé.

Vzpomeňme znovu Palouše: kurikula obsahují jak nauky pragmatické: jak sít a sklízet, tak obecně kulturní, jako je matematika či jazyky. V současné době se v celém světě nepíše jako katalog poznatků, které se mají předat ve škole dětem. Kurikulum se formulují prostřednictvím různě dlouhodobých cílů: *výsledků učení*, kterých mají žáci ve škole určitýho typu, v určitém oboru vzdělání dosáhnout.

A protože jsme složitá společnost, jsou tyto cíle formulovány jednak v akademickém světě (oborovými didaktiky), tak také úřednickými elitami (v USA vládními agenturami, v Evropě úředníky Evropské komise, ale jen jako doporučení členským státům, apod.). Kurikulum ale formulují také jednotlivé státy, regiony, školy i samotní učitelé. V české republice máme kurikulum fakticky na 4 úrovních, ačkoliv se mu odborně říká *dvojúrovňové*.

Zákon č. 561/2004 Sb., školský zákon, v platném znění uvádí hned ve svém 2. paragrafu obecné cíle vzdělávání. Jsou rozličné, jednak ukládají vzdělávání umožnit, absolventům dosáhnout vzdělání, tedy certifikovaného stupně uznané kvalifikace k dalším činnostem. Mezi obecné cíle ale náleží také kulturní povědomí, vyrovnávání šancí mezi různě disponovanými skupinami obyvatel či uznávání zdraví a přírody jako všelidských hodnot. 2. paragraf školského zákona vychází z aktuálního hodnotového konsensu euroamerické civilizace, ale je rozkročen i na globální úroveň.

Dále zákon opravňuje stát a školy stavět si kurikulum vlastní, ve vysoké míře kompetence a odpovědnosti. Státní kurikula mají navazovat a detailněji popisovat, jak se bude dosahovat velkých cílů z 2. paragrafu, v oborech vzdělání. K tomu stát vydává *rámcové vzdělávací programy* (RVP). Těch nyní platí od předškolního po maturitní vzdělání necelé tři stovky. V jejich rámci sestavují učitelé a vydává ředitel školy *školní vzdělávací program* (ŠVP), vlastní interní prováděcí předpis, který má odpovídat vyšším normám (zákonu a RVP), ale také odrážet specifika doby, komunity, profilu a kultury konkrétní organizace. Učitelé samotní tvoří pak každý rok, sice nepovinné, ale důležité *tematické plány*, určující témata a cíle žákovského učení po školou daných obdobích.

Učitelé také na mnoha školách upřesňují cíle učení pro žáky a rodiče například po týdnech. V předškolním vzdělávání se to-

muto tematickému plánování podobají též nepovinné, ale rozšířené *třídní vzdělávací programy*, které se mohou napříč příslušnou mateřskou školou lišit. Tyto všechny programy by měly odpovídat duchu doby, stavu vědeckého poznání a také očekávaním veřejnosti, která skrze stát školy zřizuje. A veřejnost je zase ovlivňována politikou agendou, medií a zejména divokými vlnami sociálních sítí, kde je dnes „rozhlásem či televizí“ kdokoli, kdo umí souvisle a šťavnatě podat svou myšlenku - svou agendu, záměr a program... Vše popsané se navíc v čase neustále proměňuje, a tak je složitě vyjednat taková pravidla, která by takřkajíc od shora dolů uspokojila všechny, kterým o školní vzdělávání jde. Také proto, že náš osobní horizont v důležitých chvílích zastihuje obecnější pohled. Je to logické a antropologické. V mýtu o jeskyni to popisuje sám Sókratés přetlumočený do dějin slovy Platónovými.

Děti a žáci ve škole, jako důležitý korektiv kurikula, tam přicházejí nadání osobností, charakterem, ale také něčím, co má sociální původ: aspiracemi, očekáváním, které na sebe kladou sami. Aspirace jsou logicky často determinovány rodinnou historií, sociální třídou, k níž rodina přináší a pro niž má vzdělávání danou hodnotu (někde velkou, jinde ambivalentní, někde též vůbec žádnou...). Obory vzdělání (a RVP) středního vzdělávání směřují žáky z velké části k pragmatickým dovednostem, znalostem a postojům, které uplatní v relativně čitelné skupině oborů práce. I když se situace ve středním vzdělávání vlivem tekutosti pracovního trhu rychleji než dříve proměňuje, oborové zaměření oborů, učení a samotných žáků zatím přetrvává. Jiná situace je v základním vzdělávání.

Probíhají-li změny RVP oborů středního vzdělání, diskutují o nich menší kroužky učitelů a zaměstnavatelských svazů. Takže i když jde o stovky RVP, v médiích a politice se při jejich inovacích a proměnách nehne

ani pověstný lístek. Jediným politikem, politickou elitou a medií sledovaným normativním kurikulárním dokumentem je RVP pro základní vzdělávání. RVP ZV vymezuje školní kurikulum pro 900 000 žáků základních škol. Když si to ale modelujeme dynamickým matematickým modelem, jedná se o design vzdělávací cesty pro všechny. Tedy pro KAŽDÉHO. Ano, pokud Vaše dítě nenavštěvuje tzv. zahraniční školy (s právem školní docházky nebo bez něj), platí pro školu, kam dochází, jednotný kurikulární dokument. Ano, budoucí dirigent, jeřábík, operátor pásové výroby, asistent prodeje, univerzitní profesor, krajský hejtman i manažer holdingu PPF prochází po 9 let života něčím, co má jedním předpisem sjednocené cíle. A ministr školství tento předpis na konci ledna změnil. Neení divu, že se ozval mnohohlas. Pro dnešní energickou a emocemi poháněnou dobu byl tento mnohohlas symptomaticky odmítavý. Co přesně se stalo?

V roce 2012-2014 připravovaly tehdejší vlády národní strategii, které se začalo říkat *Digitální Česko*. Byla schválena spolu s prováděcími strategiemi jednotlivých resortů, které sepsali úředníci ministerstev, kteří k tomu ale měli mezirezortní orgán koordinace. Reliktem je úředník na vnitru, který koordinaci provádí dodnes a jeho pozice se nazývá *vládní zmocněnec pro informační technologie a digitalizaci*. Jeho jméno asi neznáte a není důležité.

Rezortní strategie ministerstva školství vznikla také. Určitě to nevíte, nejste-li akademikem se zaměřením na pedagogiku nebo technologii, ředitelem školy se zájmem o informatiku nebo rodičem, který se ve světě soudobých technologií pohybuje. Strategie digitálního vzdělávání (SDV) schválená koncem roku 2014 měla tři cíle: „(1) otevřít vzdělávání novým metodám a způsobům učení prostřednictvím digitálních technologií; (2) zlepšit kompetence žáků v oblasti práce s informacemi a digi-

tálními technologiemi; (3) rozvíjet informační myšlení žáků.“ Po jejím schválení se z hlediska veřejnosti nedělo nic (nejste-li expert z výše uvedených skupin). A tu se dostáváme k aktuální zmatené a zbytečně vyhrčené diskusi „o Newtonovi“.

Protože jste zdatní čtenáři, dovoluji si před cílovou rovinkou, kde se snad dozvíte, proč jsem tento text napsal, krátkou odbočku. Zmírně se, proč máme ministerstva. Jejich působnost a postupy vymezuje speciální zřizovací zákon, který je platným již od „nové ústavnosti“ ČSR, tedy od (ne)slavného roku 1969. Tento „kompetenční zákon“, č. 2/1969 Sb., ve své třetí části, v § 20 a následujících vymezuje odpovědnosti a kompetence ministerstev jako ústředních orgánů státní správy takto: „... Ministerstva **zkoumají** společenskou problematiku v okruhu své působnosti, **analyzují dosažované výsledky** a činí opatření k řešení aktuálních otázek. Zpracovávají **koncepty rozvoje** svěřených odvětví a řešení stěžejních otázek, které předkládají vládě České socialistické republiky. O návrzích závažných opatření **přiměřeným způsobem informují veřejnost**.... Ministerstva **pečují** o náležitou **právní úpravu** věcí patřících do působnosti České socialistické republiky; připravují **návrhy zákonů a jiných právních předpisů** týkajících se věcí, které patří do jejich působnosti, jakož i návrhy, jejichž přípravu jim vláda uložila; **dbají o zachování zákonnosti** v okruhu své působnosti a činí podle zákonů potřebná opatření k nápravě....“

Zákon zřizující ministerstva tedy již v hluboké „totalitě“ pracuje s vizí, že ministerstvo je orgán moderace vymezeného sociálního pole: sleduje je, analyzuje výsledky, navrhuje opatření a dohlíží na zákonnost. Aby bylo zákonnosti vyhověno v úplnosti, je třeba, aby ministerstva „přiměřeně informovala veřejnost.“ Rok 1969!

Problém dnešní diskuse, která se dokonce svou (virtuální) naléhavostí asi tak na dva

dny vyrovnala číslům státního zdravotního ústavu a ministerstva zdravotnictví, tkví podle mne právě v tomto punktu. Stát má již 10 let nějakou vizi, již 7 let platnou strategii, která pověřuje ministerstvo školství udělat určité přesně popsané změny. Ze SDV mimo jiné vycházely dva koncepční projekty, které měly změnit ve školách vyšlapat cestu. EK a OP VV za ně zaplatily akademikům a učitelům 250 milionů korun. Další projekty na ně navazovaly, digitalizace ve vzdělávání *technicky vzato* již dávno proběhla. Covid-19 a deset měsíců distanční výuky přivedly k otázkám digitalizace opravdu nejširší učitelkou i rodičovskou veřejnost. Školy se rychle nové situaci přizpůsobily... Tam, kde jsou rodiny bez šance připojit se k internetu, vynakládali učitelé nadlidskou snahu zapojit do distančního vzdělávání i tyto žáky... S tím ani strategie nepočítala.

Počítala také se zavedením nové informatiky, v níž se mají všichni žáci naučit základy informatického myšlení: s ohledem na vývoj společnosti asi oprávněně. Strategie se pro ministerstvo naplnila. Opět - technicky. Všechny děti školou povinné se budou celkem minimálně šest týdenních hodin (za 9 let) zabývat pozadím digitálního světa, tedy algoritmizací - pro nás literáty obrazně řečeno tím, že se strojem se komunikuje jinak než s člověkem. Ministerstvo také rozhodlo zavést novou „klíčovou kompetenci“, digitální. Jednalo se o jednu z možných cest, jak změnou kurikulárního dokumentu napomoci digitalizovat veškerou výuku tam, kde je to efektivní. Tedy aby i učitelé zeměpisu, výtvarné výchovy, jazyků či přírodopisu podporovali žáky v kultivaci při *práci s informacemi*, tvorbě *nových digitálních obsahů*, jejich ukládání a sdílení a *chování ve světě digitálních technologií*, v němž mohou nalézat rozličné příležitosti, ale též čelit „novým“ rizikům. To vše je potřeba. A troufám si odhadovat, že tímto tvrzením nevbudím ani rozruch, ani rozpaky, nejste-li

puristní odpůrce vzdělávacích technologií *en bloc*. Jen to by byla přinesla strategie do kurikula. Kdyby nebyla zasáhla úřední moc. Zavedení „nové“ informatiky a digitální kompetence představují podle MŠMT nárok na výukový čas navíc. Ale více hodin ve škole stát nepzaplatí. Takže co s tím? Je potřeba ŠKRTNOUT OBSAHY ve čtyřech oblastech kurikula, kde se posílením informatiky ubrala minimální státem garantovaná časová dotace. Ani tato myšlenka není ještě zcela mylná. Přetíženost „kulturním nánosem“ je přeci globální fenomén, o němž debatují experti vzdělávacího panelu OECD jako o jedné z hlavních agend. Kdyby. Kdyby se s ní přišlo v roce 2015. Kdyby byla zahrnuta do zmíněných velkých projektů. Kdyby se o ní a jejím dopadu do vzdělávání diskutovalo se zainteresovanými skupinami (připomínám, že toto předjímal zákonodárce již v roce 1969!). Kdyby... Nic z uvedeného se však nestalo. Do konce ledna 2021, po šesti letech faktické veřejné NEKOMUNIKACE chystaných změn, věděli jen stovky lidí, co se chystá, v jakých variantách a jak se to dostane do škol, vč. metodické podpory. Vytvořila se tak po stránce informační totálně nepřipravená široká

Z deníčku včelařova

To je tak. Kdysi jsme v Kukátku měli rubriku Z deníčku včelařova. To proto, že jsme chtěli ukázat na význam včel a dalších opylovatelů (včel samotářek, motýlů, čmeláků ...) pro přírodu i naše dobré přebývání, na souvislosti s krajinou a s péčí o ni. Rozhodli jsme se ji po letech oživit.

Přiznám, že tu mám střet zájmů. Jsem chovatel včel. Ti se dnes dělí (trochu s nadsázkou řečeno) na včelaře, medaře a opylaře, kterýžto název vymyslel kamarád a kolega Vašek Smolík, chovatel včel s velmi zajímavými a neziskuchtivými názory pohybující se už léta ve včelařském disentu, s názory, jež budí až nenávisť těch, kteří vyznávají opačnou filosofii chovu.

veřejnost - a to je jak známo *pastva* pro ty, co dokážou „vrtěti psem“. Přitom ani samotné škrty neznamenaají, že by se žáci nedozvěděli o silovém paradigmatu ve fyzice nebo o nadnárodních organizacích, kde má ČR závazky, jak se dneska (18. 2.) diskutovalo na „Prima CNN“. RVP ZV je rámec, obsah realizovaného vzdělávání určují školy ve školním programu, učitelé v tematickém plánu, učebnicemi a dalšími výukovými prostředky... Ale uzavírám, *nekomunikací* záměrů a detailních variant realizace obsahově oprávněné vládní strategie se zásadně ovlivnil charakter probíhající diskuse: nekoncepční, nemoderovatelná, naprosto živelná. A na *hašení emocionálních požárů* nemá samozřejmě žádný stát ani kapacity, ani nástroje - rozum zde musí nutně prohrát. Jen vtipným průvodním momentem je, že platný RVP ZV, na jehož adaptaci do života školy mimochodem dostala školská veřejnost od MŠMT zcela luxusní dvouleté legistvakanční období (!), je publikován na webu již zrušeného Národního ústavu pro vzdělávání...

*Mgr. Petr Koubek, Ph.D, lektor SVC Všenory
manažer systémového projektu PPUČ*

Občas někdo zavolá či napíše: *nemáte med?* Musím odpovědět, že nemám. Loňská sezona byla jedna z nejhorsích za řadu posledních let. Ale i bez toho: už několik let si mé včely nedokážou nanosit ani pro sebe, natož aby přinesly přebytek pro mě, rodinu i další medové závisláky. Co se děje? Je něco špatně u mě nebo systémově? Jsem já špatný včelař/medař? Ptal jsem se.

No, je to asi tak, že ideálem už není rozkvetlá louka, ale golfový trávník, na t. zv. invazní rostliny, jako je akát (vynikající nektarodárná rostlina), se vyhlásilo embargo, neb je to prý imigrant, a 3 dotace na likvidaci, takže štěpkovací lobby se může přetrhout. Že se seká, řeže, stříká a pesticiduje, takže i v mé lokalitě v Dobřichovicích na Brunšově mezi zahradami, kde jsem míval standardní výnos cca 30 kilo velmi chutného medu z úlu, dnes musím své včely krmit, aby měly šanci přežít zimu. Natož abych jim něco bral. Pastvy pro opylovatele dramaticky ubývá. Stal jsem se oním Vaškovým opylařem. Chovám včely pro radost a opylování. Ano, přiznávám, je to i mým přístupem k chovu včel, chci včelám nechávat med, který si nanosily na přežití, jak to dělají miliony let, a brát jen to, co je jaksí navíc, což chápu tak, že je to pro mě ... Protože je to pro ně zdravější, nežli jim všechno sebrat a pak do nich nalít roztok vody s cukrem. Zejména za situace, kdy jsou včely a další opylovatelé vystaveni obrovským infekčním tlakům (viry, bakterie, chemizace a tlaky z životního prostředí), na něž není zatím lék.

Tudíž se všichni tak nějak modlíme za zvýšení imunity, ale to tou vodou s cukrem asi půjde těžko. Zkuste si to představit. Na jaře si trochu užijete, ale pak Vám to vezmou a dají suchý rohlik do příštího jara. A co mají říkat včelaři v otevřené krajině, kde kromě řepky a kukuřice (stříkaných a ošetřených mnohokrát pesticidy!) není nic než poušť? Mimochodem: nepřipomíná Vám to situaci s Covidem? Je tam totiž spousta podobností.

Tož jsme se rozhodli znovu se těmto tématům v Kukátku věnovat a obnovit dávnou rubriku *Z deníčku včelařova* ale pojmut ji (byť pod starým názvem) jinak než tehdy. Budeme se v ní zabývat jak zážitky z úlů a ze světa opylovatelů, tak obecnějšími souvislostmi, do nichž patří třeba kromě péče o krajinu i téma sadby toho, co přináší užitek a šanci těm, kteří opylují, i těm, kteří mají rádi med. Tedy budeme psát i o pastvě pro opylovatele, což můžeme dělat i my na svých zahrádkách

Včelí královna alias matka je vždy v kontaktu s dělnicemi, protože ty od ní berou základní feromon, jenž udržuje včelstvo pohromadě jako soudržnou komunitu ...

a záhonech či ve svých květináčích za oknem. To, že když vymřou včely, tak za 4 roky vymře i lidstvo, neřekl Einstein, jak se mylně traduje, ale někdo jiný a jinak a není to pravda. Ale začalo to žít vlastním životem a stalo se to mementem a dobře vlastně tak.

U nás je řada paradoxů. I když media tvrdí, že včely vymírají, v tuzemsku počet včelstev přerostl únosnou mírou díky cíleným dotacím a politickým tlakům dominantního sdružení, totiž aby zvýšilo počet členů a členských příspěvků i vliv v jednání se státem o další dotace. Převčelená i převčelařená země. Do oboru včelařství tečou desítky milionů, ale včely nám hynou. Mluvit o tom se nedoporučuje. Prý ale jsme “best in beekeeping” a celý svět nám závidí, jak jsme silní a organizovaní a jednotní. Tak i těmto tématům se budeme přiměřeně věnovat. A nebudeme si brát servítky.

Na žádosti o med kromě odpovědi, že momentálně bohužel nemám, odpovídám v post scriptum i větou: Chcete med? Sázejte kytičky a keře a stromy! Chcete med i se svými pesticidy? Inu stříkejte, co to půjde. Drsné, ale je to, žel, tak. Doufáme, že v obnovené rubrice najdete inspiraci i pro Vás.

J. Matl

Funkční cvičení

Prevence a doplněk léčby poruch pohybového systému

Jistě znáte ty reklamy propagující rychlá řešení nadváhy, fyzické a psychické de-kondice. Moderní doba nás vybízí spíše k tomu mít vše rychle a s minimem ná-mahy. V následujících řádcích se dočtete, proč může být takový způsob provádění cvičení či jakékoliv pohybové aktivity nevhodný. Dozvíte se, co je to Funkční cvičení a co nabízí, aby váš pohyb byl kvalitnější a zdraví více prospěšný.

Jaké je úskalí nevědomě prováděného cvičení?

Napodobujete cvičení podle lektora na skupinové lekci nebo na videu. I když máte velmi dobrou schopnost nápodoby pohybu, stále se v pohybu projevují vaše individuální stereotypy, které nemusí být vždy zcela fyziologické. Může tak dojít k přetížení či přímo zranění určité části pohybového systému.

Těmto rizikům je možné z velké části předejít, pokud vás ve cvičení vede kvalifikovaný odborník. Ideálně by se mělo jednat o individuální vedení, kdy má odborník dostatek času věnovat svou pozornost pouze vám. To je na skupinových lekcích cvičení pro lektory velmi obtížné a v případě, že cvičíte sami doma, pochopitelně nemožné.

Podkladem tohoto úskalí je, že v současné době jsme často vědomím mimo sebe a mimo přítomný okamžik. Zkuste se zamyslet, zda jste například při posledním cvičení byli skutečně stále tady a teď? Pokud jste cvičili ve stoje, dokázali byste popsat, jak se vaše chodidla dotýkala podlahy? Jaký měla podlaha materiál? Jak jste u konkrétních cviků dýchali? Nebo jste mysleli na to, co budete dělat po cvičení? Pokud nevnímáme dostatečně sami sebe,

ani si nemůžeme všimnout, že pohyb provádíme nevhodným způsobem.

A tak jsem si položila otázku: Je možné do cvičení, která nejsou individuálně vedená, vložit něco, co by přinášelo cvičícímu vlastní vědomou kontrolu nad prováděním cviků, aniž by musel být neustále pod dohledem?

Co přináší Funkční cvičení?

Jako odpověď na tuto otázku vznikly skupinové lekce s názvem Funkční cvičení. Nesoustředí se na nácvik provedení konkrétní metodiky cvičení, ale na klienta samotného a jeho individuální potřeby. Klade si za cíl seznámit klienty právě s možnostmi větší vlastní kontroly pohybu a procvičovat je v konkrétních cvicích. Tyto principy si poté může klient přenést i do jiného cvičení či do běžných denních aktivit a využívat je tak jako vhodný doplněk fyzioterapie či prevenci poruch pohybového aparátu. Jde o hledání funkčních možností, jak se ve svém těle cítit dobře, a tím si i podpořit celkovou tělesnou i duševní rovnováhu a pohodu.

Jaké možnosti pro vědomou kontrolu pohybu Funkční cvičení nabízí?

Na začátku provádíme cvičení, která sama o sobě obracejí naši pozornost k tělu a přítomnému okamžiku. Například provedeme několik soustředěných nádechů a výdechů, stimulaci končetin rychlým hlazením či poplácáním. Zkoumáme, jak se naše tělo dotýká podložky, v jakém je napětí, nebo do které části trupu dýcháme. Díky těmto cvikům si snáze všimneme rozložení napětí a působení sil v našem těle. Následně se učíme jednoduché techniky, kterými si zvýšíme schopnosti tyto jevy aktivně ovládat ve svůj prospěch, jako jsou například cvičení v představě, změny po-

foto: Michal Pirkl

loh částí těla dle vlastní potřeby apod. Při použití těchto technik si začneme všimnout, že některá část našeho těla je například v příliš velkém napětí, některé klouby zatěžují mimo své osy nebo dokonce u cviku zadržujeme dech. Díky tomu můžeme provedení sami zlepšit.

Jakými dalšími principy se Funkční cvičení řídí?

Cvičení provádíme záměrně pomalu a plynule. Pouze při plynulém a pomalém nácviku můžete zaznamenat, jak cvičení provádíte. Při rychlém pohybu se vnímání sama sebe stává obtížnější a snadno se tak projeví nevhodné stereotypy pohybu. Konkrétní tempo a intenzitu cviků si již následně ve cvičení můžete volit sami dle individuálních potřeb a možností. Právě ve Funkčním cvičení se dozvíte, jak poznat,

kdy rychlost a intenzitu ubrat a kdy přidat. Seznámíte se s kontrolními mechanismy, jako je zádrž dechu, zatínání zubů apod. Tyto principy a techniky provádíme po celou dobu cvičení a trénujeme je v konkrétních cvicích, které jsou inspirované prvky z mnoha cvičebních a fyzioterapeutických metodik. Například prvky z jogy nebo Pilates metody. A dále pak z Akrální koaktivací terapie, Funkční dynamické stabilizace, Proprioceptivní neuromuskulární stabilizace a dalších. Mou snahou ve Funkčním cvičení bylo zkombinovat prvky z těchto cvičení tak, aby byl výsledek co nejvíce prospěšný zdraví konečnému uživateli, aniž bych si jakkoliv připisovala autorství těchto metodik.

Zdá se vám cvičení příliš snadné?

Na první pohled se může zdát, že cvičení

je snadné, nudné a nemůže vám fyzickou kondici zlepšit. Ale v tomto případě jasně platí, že zdání může klamat. Většinu klientů překvapí, jak je ve skutečnosti cvičení náročné, zapotí se u něj a často ještě několik dní pocítují, jak intenzivní pohybovou aktivitu vlastně prováděli. Vyzkoušejte si cvičení medvědí chůze nebo škorpióna a uvidíte sami!

Chtěli byste si Funkční cvičení vyzkoušet na vlastní kůži?

V současné době se nelze účastnit skupinových lekcí, ale máme pro vás skvělou zprávu! Funkční cvičení můžete provádět i v pohodlí vašeho domova.

Právě pro vás jsme natočili videolekce Funkčního cvičení! Flash disky se cvičením obsahují tři hodinové lekce, přičemž každá z nich nahrazuje ucelený kurs cvičení. Jedná se o úroveň začátečnickou, středně pokročilou a pokročilou, která obsahuje již velmi obtížné cviky. Doporučuji, abyste cvičili alespoň 3 měsíce 3x týdně podle jedné lekce, než přejdete k obtížnější úrovni. Cvičení vám tedy vydrží na velmi dlouhou dobu a následně si budete moci kombinovat cvičení sami, jelikož se v průběhu lekcí naučíte, jak na to. Velkou výhodou flash disků je také to, že se můžete kdykoliv podle potřeby či preference k některému ze cviků vrátit. Ke cvičení nepotřebujete ani žádné speciální pomůcky. Flash disky s video-lekcemi Funkčního cvičení můžete zakoupit v recepci Centra komplexní péče Dobřichovice. Více se dozvíte na webových stránkách.

Mé přání závěrem

Obzvláště v současné době pandemie je důležité nepropadat negativním myšlenkám a pasivitě a naopak zůstat aktivní. Když se bude prohlubovat naše fyzická de kondice, protože si nemůžeme jít skoro nikam zaspportovat a zacvičit, hrozí, že se budeme cítit stále hůře fyzicky i psychicky.

Přála bych si, abychom se vytrvale soustředili na to, co můžeme, než naopak. A podpořit si vlastní fyzickou i psychickou rovnováhu a pohodu formou domácího cvičení rozhodně můžeme. Kéž vám Funkční cvičení přinese užitek a radost!

Mgr. Bc. Tereza Pirklová

Mgr. Bc. Tereza Pirklová

(roz. Mrázková) je fyzioterapeutka v Centru komplexní péče Dobřichovice. V individuální terapii i skupinových lekcích Funkčního cvičení využívá kombinace prvků z více terapeutických technik tak, aby vyhovovalo i individuálním potřebám klienta. Nejvíce jí ovlivnilo pojetí psychosomatického způsobu uvažování Centra komplexní péče, učení prof. Lewita, metodika Akrační koaktivační terapie, Fyzioterapie funkce, Funkční dynamická stabilizace a výcvik Kraniosakrální terapie. Díky vlivu předchozího vzdělání v oboru diplomacie, se velmi zajímá o oblast komunikačních schopností v profesi fyzioterapeuta.

Dub u p.č. 111

Sloupovité (pyramidální) duby letní v Dobřichovicích – Quercus robur „Fastigiata“

Staré pyramidální duby v Dobřichovicích patří ke skvostům Brunšovských zahrad. Jsou svědky historie již cca 140 let. Byly součástí komponovaných zahrad později rozdělených na menší stavební parcely. Většinou se těší dobremu zdravotnímu stavu a doufejme, že ještě dlouho budou.

Největší dub v Dobřichovicích s obvodem kmene 385 cm u č. 140 (C)

jsou duby, **ale jen čtyři z nich jsou vyšlechtěné kultivary pyramidální formy.**

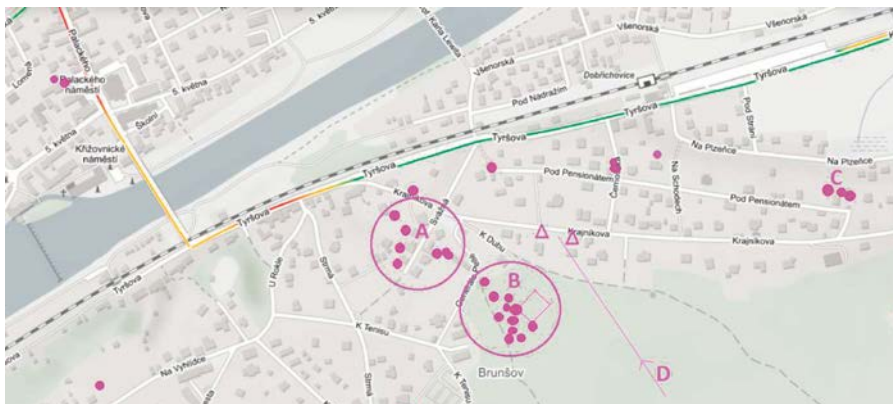
Habitus tohoto sloupovitého kultivaru je široce válcovitý, má krátký kmen, všechny větve přísně vystoupavé. Strom jakoby spínal ruce k nebi. Na zahradě nezabírá svoji korunou rozlehlé místo – proto se také udržel i v malých zahradách. Sloupovité duby se dožívají 300 – 500 let, nebo i více.

Sloupovitý dub pochází z Ameriky a v 19. století se začal pěstovat i v Čechách. Nejznámější je dlouhá alej těchto dubů „Rohanka“ v zámeckém parku Sychrov u Liberce. Málo známá je 500 m dlouhá alej 59 stromů v ulici U Šmelce v městečku Chlumec u Chabařovic s max. obvodem kmenů 355 cm. **V zámeckém parku ve Všenorech je výjimečný jedinec s obvodem 520 cm!**

Brunšovské duby jsou většinou zdravé; s největší pravděpodobností pocházející z několika klonů množených roubováním, protože mají převážně úzký tvar koruny (přísně úzký tvar totiž nedrží semenáčky, které se v té době také používaly).

Dub je strom dlouhověký, po lípě je nejpočetnějším památným stromem; téměř čtvrtina všech druhů našich památných stromů

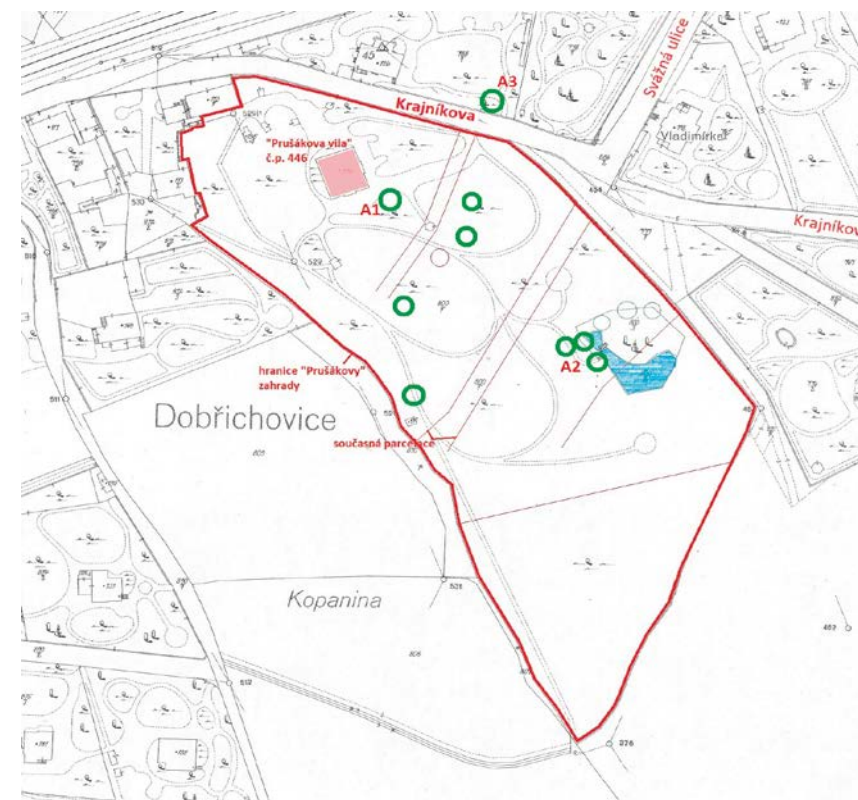
Kromě 2 dubů u Palackého náměstí v zahradě č. p. 111 na levém břehu, jsou všechny další stromy (cca 30 stromů) na Brunšově. Dvě velké skupiny jsou ve schématu označeny A, B. Schéma umístění dubů v Dobřichovicích:

Tři duby u č. 1007 (A2)

Skupina A – se nachází v bývalé **Prušákově zahradě** a dosud čítá 7 dubů. Nejdominantnější je dub u vchodu do vily č. 446 s obvodem kmene **320 cm – označen A1**. Ostatní duby jsou nyní v zahradách vzniklých pozdějším rozparcelováním, přesto dominují svým tvarem a výškou skryty mezi novými rodinnými domky. Výjimečná je skupina tří dubů za č. 1007 (A2) se zapojenými korunami a obvodem kmenů 150 – 260 cm. Původně stály na hrázi jezírka (poloha je naznačena v historické mapě), které již zaniklo. Pravděpodobně bylo dubů více po celé hrázi. V historické mapě je označen i solitérní strom v zahradě u plotu č. p. 107 (A3), jehož koruna se rozevírá a jedná se pravděpodobně o semenáč.

Zákres zachovalých stromů v historické mapě celé „Prušákovy“ zahrady dle aktuálního průzkumu.

Historická mapa z r. 1921

Šipka D ve schématu umístění vyznačuje dvě místa zahrad č. 115 a 116, kde byly **symetricky vysazeny vždy 2 duby** u vstupu, které postupně zchátraly a byly pokáceny (přes snahu majitelů je zachránit). Pravděpodobně se v tomto případě jednalo o semenáče, které se lišily od ostatních dubů

sice sloupovitým tvarem, ale značně expresivně se rozevírající korunou. Jejich zániku je velká škoda. V historické mapě z r. 1921 jsou zakresleny již jen jako vzpomínka na jejich dominantní polohu v ulici Krajníkově vč. historických fotek:

Fotografie zachycující duby těsně před jejich skácením (zdroj Google 2014)

Pyramidální duby v lese

Skupina B – rozeznat lze 10 jedinců v zápoji lesního porostu (obecní les) u bývalého tenisového kurtu. Některé stromy jsou špatně patrné a stálo by za úvahu stromy označit, prověřit zdravotní stav a odbornou probírkou

Vlevo soliterní dub v „Prušákově“ zahradě č.p. 446 (a1) s obvodem kmene 320 cm; uprostřed dub ve Všenorském parku s obvodem kmene 520 cm, vpravo 2 duby v dominantní poloze ulice Černolické u č.p. 851.

les prosvětlit a nechat je vyniknout v prostoru bývalého lesoparku.

Skupina C – za pozornost stojí skupina 3 dubů na hraně svahu nad ulicí Na Plzeňce. Jedná se o 3 mimořádné stromy, z nichž dva svým obvodem kmene patří k největším ze všech brunšovských dubů (obvod kmenů 275, 330 a 385 cm).

Ostatní duby na Brunšově jsou **solitéry** dominantně se uplatňující v průhledech, a to zejména tam, kde nemají konkurenci vzrostlých sousedních stromů – viz schéma umístění na začátku.

Je třeba zmínit, že na levém břehu vznikly **2 lokality mladých sloupovitých dubů** (v parku u pomníku a v areálu Sokola), které se snad jednou stanou také obdivovanými starodávnými stromy.

Doufejme, že duby ještě dlouho budou vzácnými svědky dobřichovické historie. Pokud se půjdete na duby podívat, doporučuji dojít až do Všenor pod zámeckou zeď a nahlédnout do zahrady, kde ční možná i jeden z největších pyramidálních dubů v ČR.

J. Mejsnarová

Do dnešní rubriky o osobnostech jsme zařadili paní Elišku Junkovou, i když její vztah k našemu regionu je tak trochu spíš přes volant a motory bugatek a přes závod Zbraslav-Jíloviště. Vzpomínáme tím také na krásné presentace veteránů u řeky pod dobřichovickou křížovnickou residencí u víře, že se tam zase někdy potkáme ...

Eliška Junková – královna volantu

Málokdo ví, že v hotelu Cinema na Jílovišti, jen pár kilometrů od našeho údolí Berounky, vznikla velmi pěkná expozice. Hotel byl vybudován již ve 20. letech minulého století. Po poslední rekonstrukci zde najdete expozici spojenou se jménem Elišky Junkové a s dalšími slavnými závodníky, s vozy Bugatti, rodinou Bugatti a závodem Zbraslav - Jíloviště. Je zde rovněž vystaveno velké množství plakátů spojených s jednotlivými ročníky slavného závodu.

Výstava začíná již ve vstupní hale hotelu. Využity jsou i chodby v přízemí.

Výročí 100 let od narození Ettore Bugattiho (1881-1947), vynálezce (1200 patentů),

konstruktéra, velké osobnosti ve světovém závodním automobilismu.

Rok 1981.

V okolí hotelu i v hotelu samotném probíhá ukončení každoročního závodu do vrchu. Slavnost je spojena s výstavou veteránů.

Jízda auto-moto veteránů Zbraslav-Jíloviště se tradičně koná druhou zájmovou sobotu. Nejstarší evropský závod do vrchu Zbraslav - Jíloviště se jel poprvé 25. března 1908. Ve třicátých letech minulého století byl závod zařazen do evropského šampionátu, který se svým významem rovnal Grand Prix. Před druhou světovou válkou byl závod přerušen. Obnoven byl až v roce 1968 a jezdí se už jen jako vzpomínková jízda veteránů.

V prvních letech závodu rozebírali lidé na domech kolem trati taškové střechy, aby z nich vznikly provizorní tribuny. Majitelům domů se to vyplatilo. Tak velký byl zájem.

Závod je spojen se jmény slavných závodníků, mezi nimi s Eliškou Junkovou.

Eliška, původním jménem Alžběta Pospíšilová, se narodila 16. 11. 1900 v Olomouci ve velké rodině. Její dětství bylo velmi šťastné, i když rodiče vedli své čtyři děti přísně. Běťka byla veselá děvče, sportovně založené. Ráda plavala, jezdila na kole, cvičila v Sokole, milovala hudbu. Hravě se učila anglicky, francouzsky, německy. Dostala do vínku nadání na jazyky.

Ve svých pamětech Má vzpomínka je bugatti uvedla: „Ostatní veledůležité znalosti, jako je kouření a karban, jsem se naučila od našich kluků a jejich kamarádů.“

Po dokončení studií začala již v šestnácti letech pracovat v olomoucké pobožce Pražské úvěrové banky. Tam se seznámila s Čeňkem Junkem, bohatým bankéřem. Následovala ho do Brna, kde kromě zaměstnání v bance studovala jazyky. Začala zde rovněž navštěvovat Janáčkovu hudební školu, kde byla žákyní Leoše Janáčka. Hudbu milovala, potřebný talent pro toto studium však úplně neměla.

Po čase Alžběta následovala Čeňka Junka do Prahy, kde složila zkoušku z angličtiny (výborné znalosti němčiny měla už z domova) a začala se věnovat francouzštině. Aby se v ní zdokonalila, odjela roku 1918 na stáž do Francie, kam později dorazil Čeňek Junek, který přijel na tamní autosalon. Tou dobou se totiž Junek začal zúčastňovat automobilových závodů. Tento sport se zalíbil i Alžbětě. Alžběta se potají zapsala do autoškoly a poté úspěšně složila i řídičskou zkoušku. S Junkem měla (tehdy jedenadvacetiletá) Alžběta svatbu 24. června 1922. Během obřadu se Alžbětě nezměnilo pouze příjmení ale i křestní jméno. České jméno „Alžběta“ se v jiných jazycích překládá jako „Elisabeth“ a odtud vychází zkratka „Eli“ nebo „Eliza“. Z toho pak následovně vzniklo české „Eliška“

Z Alžběty Pospíšilové se stala Eliška Junková.

Na podzim roku 1922 obdivovali Čeňek Junek a jeho manželka Eliška na pařížském autosalonu stánek výrobce automobilů Ettoreho Bugattiho. Půvabná drobná Eliška pana Bugattiho okouzila.

Možná proto jim slíbil, že jim dodá dvoulitrový závodní vůz zvaný Doutník. Bugattiho nejdřív potěšilo, že se jeho auto dostane daleko do světa, avšak později před slavným automobilovým závodníkem Siegfriedem Marcem si povzdrechl: „Provedl jsem asi velkou hloupost. Slíbil jsem náš vůz dodat do nějaké asijské země. No, slíbil jsem to, Marco, tak ho tam musíte dovézt.“

V roce 1922 zmíněná bugatka dorazila do

Čech. A drobná Eliška s dvaapadesáti kily začala se svým mužem trénovat a jezdila s ním na závody doma i v cizině. Automobilismus byl tehdy považován za luxus. V ČSR jezdilo pouhých 4332 vozů povolnou rychlostí na silnicích 41 km, ve městě 15 km a v zatáčkách 6 km.

Eliška byla tak malá, že musela mít pod sebou a za sebou polštáře, aby dosáhla na pedály.

Do závodního vozu Junková usedla poprvé v dubnu roku 1923, a to jako spolujezdkyně svého manžela.

V létě si manželé Junkovi pořídili novější Bugatti T32 a s ním na desátém ročníku závodu Zbraslav - Jíloviště, který se konal 9. května 1926, Eliška zajela dokonce absolutně nejrychlejší čas (porazila i svého manžela, jenž startoval na výkonnějším stroji Bugatti T35B) a jako první žena na světě tak vyhrála mezinárodní závod v absolutní klasifikaci. Ještě v tom roce dojezdila druhá ve své třídě v tehdy nejtěžším závodě do švýcarského vrchu Klausenpass.

Nejvýznamnější úspěchy však Junková dosáhla na Sicílii v závodě Targa Florio. Po příjezdu domů byla označována za královnu volantu. Vedle úspěchu v závodě Targa Florio přinesl rok 1928 Junkové bolestnou ztrátu v podobě smrti manžela. Stalo se to 15. července během Velké ceny Německa na okruhu v Nürburgringu (kde o rok dřív triumfovala). Na rozměklém asfaltu dostal jeho vůz smyk a byl vymrštěn z vozu a hlavou narazil do skály. Bohužel včas nedorazila objednaná helma. Po smrti manžela Eliška svou závodní kariéru ukončila.

Největší úspěchy

1926 - Závod do vrchu, Zbraslav-Jíloviště, 1. místo

1926 - Závod do vrchu, Klausenpass, 2. místo

1927 - Velká cena Německa, Nürburgring (Německo), 1. místo

1927 - Závod Coupé des Dames, 1. místo

1927 - Velká dámská cena Monthéry, 1. místo

1928 - Závod Targa-Florio, 5. místo

Dále se věnovala organizační práci v motoristickém sportu. Spolupracovala na výstavbě brněnského Masarykova okruhu, pracovala pro firmu Tomáše Bati. Psala do časopisu Za volantem, vydala knihu Má vzpomínka je Bugatti. Vychovala svého synovce Vladimíra Junka. Po druhé světové válce se znovu provdala za motoristického novináře Ladislava Kháse. Junková zemřela krátce po svých 93. narozeninách 5. ledna 1994.

V roce 2019 byla Eliška Junková in memoriam vyznamenána prezidentem České republiky Milošem Zemanem medailí Za zásluhy I. stupně.

V roce 2000 byla na domě, v němž od roku 1928 žila (Úvoz 13/156, Praha 1 – Hradčany, v bytě s překrásnou vyhlídkou v podkrovní, instalována pamětní deska.

Po vítězství v prvním ročníku legendárního okruhu Nürburgring roku 1927 Eduard Bass v Lidových novinách vzkázal: „Na německou Velkou cenu, stačilo nám vyslat ženu, / arcí když je taková/ jako paní Junková. / Ta když sedne k volantu, / rekordy jdou k čerchmantu.“

Jaroslav Ježek se nechal inspirovat vozem značky Bugatti ke složení skladby Bugatti

Spouštíme fotografickou soutěž

Už po léta běžící fotografická výzva Kukátka týkající se focení zajímavých míst Dobřichovic a okolí, jež nalezla výrazný ohlas, jak jest patrné z titulních obrázků jednotlivých čísel Kukátka, našla pokračovatele. Předáváme dál výzvu Andrey Kudrnové a KC Dobřichovice i s odkazem na další podrobnosti.

redakce

Kulturní centrum města Dobřichovice vyhláší fotografickou soutěž pro všechny, které baví fotit, nebojí se experimentovat, hrát si s kompozicí, vyhledávat zajímavé objekty či místa v Dobřichovicích a mají rádi nové výzvy.

step. Zároveň to měla být pocta české automobilové závodnici Elišce Junkové.

Na závěr slova Elišky Junkové:

„Rozdávej radost a lidé ti pomohou. Život je krásný.

Alena Sahánková

Použité zdroje:

JUNEK, Vladimír a Eliška JUNKOVÁ. *Eliška Junková vlastní rukou*. Praha: Verzone, 2015.

ISBN 978-80-87971-03-1.

JUNKOVÁ, Eliška a Ladislav KHÁS. *Má vzpomínka je bugatti*. Praha: Olympia, 1972.

ŘEPA, Karel. *Závod do vrchu: Zbraslav Jiloviště*. Praha: GT CLUB, 2008. ISBN 9788090251625

BOBÍKOVÁ, Lenka. Eliška Junková: ďábel za volantem. *Magazín Práva Rubrika: Historie*. 2016, (21.1.), s. 21.

V případě zájmu dozvědět se více o Elišce Junkové, doporučujeme shlédnutí dokumentu

Příběhy předmětů - Eliška a Bugatti režiséra Jiřího Střechy

<https://www.youtube.com/watch?v=VMM6UhEME7U>

Soutěž bude spuštěna od února a poběží do 15. května 2021. Název tématu jsou Dobřichovice vaším objektivem. Rádi bychom vás vybídli i k hledání málo známých míst nebo k zachycování detailů nevšedních lokalit či objektů. Vyhlášeny jsou tři věkové kategorie A. do 12 let, B. 13 - 18 let C. nad 18 let. Jeden účastník může přihlásit maximálně 5 fotografií. S podmínkami a podrobnostmi soutěže se seznámíte na webových stránkách www.kcdobrichovice.cz, kde najdete i elektronickou přihlášku. Budou zde ke shlédnutí také přihlášené fotografie. U dětí do 15 let je k účasti potřeba souhlas rodičů, vše je na

webových stránkách vysvětleno. Slavnostní vyhlášení vítězů proběhne během června v dobřichovickém zámku, kde bychom také rádi vítězné fotografie vystavili. Těšit se můžete na zajímavé ceny. Hlavní výherci obdrží hodnotné poukazy /např. výrobu fotografie v rámu dle přání/.

Chceme vytvořit aktivitu, která vás bude bavit a zároveň vám dá možnost se veřejně realizovat i v této nelehké době. Velmi se těšíme na vaše snímky a sami jsme zvědaví, kolik se nám do 15. května sejde snímků. Zapojit se můžete po celou dobu trvání soutěže. Přejeme dobré světlo a entusiasmus!

Za organizační tým Andrea Kudrnová

Sobota 20. 3. 2021 Tetínské Farmářské Trhy Velikonoce

Přijďte navštívit první Tetínské farmářské trhy na Koledníku u Tetína! V krásném malebném prostředí uprostřed neporušené přírody. Přijďte prožít příjemný den a oslavme společně Velikonoce.

Zajistíme celodenní dětský program, živou hudbu, různé stánky s občerstvením a s regionálními produkty. Na závěr bude vyhlášena tombola. Již nyní se na vás těšíme!

Přibližná doba konání: 9:00 – 15:00 hodin.

Pokud nám to vládní opatření nedovolí, připravíme náš koncept nebo odložíme naše farmářské trhy na jindy. Sledujte proto náš web a Facebook, kde budou případné změny zveřejněny. www.trhytetin.cz

Virtuální Vánoce v kapli sv. Judy Tadeáše aneb Zafoukej, větříčku z Dunaje, ať ta zima brzy roztaje ...

Tak to tu ještě nebylo. Vir, co k nám přišel z Číny, už nám odepsal i Vánoce. Nebylo

najednou dobré to, co je pro naše Vánoce typické a tak pěkné: potkávat se. To, co jsme měli tak rádi a z čeho jsme se tak radovali na půlnočních v karlickém kostele či na společných zpíváních u stromečku a betlémů v křižovnické residenci. Oj, ojoj ...

Vše se nakonec vyrobilo tak, že navržený vánoční koncert, město Dobřichovice nápad finančně podpořilo a kolegové z televize Dobnet vše natočili. Sice o pár dní dřív, ale spuštěno to vše bylo na Štědrý den v 17 hodin. Pořád to ještě můžete vidět i slyšet, když si otevřete odkaz <https://idobnet.cz/gaudete>. Koncert vánočních zpěvů s promluvy. Jmenoval se *Gaudete*, což je latinsky radujte se (to podle jedné z dávných písní, jež v programu zazněla).

Napsal jsem „s promluvy“: ano, promluvili Dobřichovickým dobře známý pater Jaroslav Konečný, dobřichovický starosta Petr Hampl a místostarosta a radní Jiří Růžek.

Co zaznělo? Inu klasika v podání souboru Ludus musicus, tedy historické vánoční zpěvy z tuzemska i z různých krajín Evropy (když si to pustíte, vše naleznete v titulcích), Ondřej Kulhavý přednesl verše českých básníků J. Hory a K. Tomana s vánoční tematikou. Přispěli i další kolegové musikaní. Andrea Hrubá zahrála na flétnu se Seanem Barrym, který se přidal s keltskou harfou a varhanami, a nabídlí irskou vánoční tematiku.

Ale to nebylo vše: na společných zpíváních o půlnoci v residenci se vždy mluvilo i o betléměch, které tam byly prostě s námi. Tak i tentokrát bylo vidět 8 betlémů z unikátní sbírky souboru Ludus musicus, které se ikonograficky vztahují k době Vánoc.

Byl zvláštní pocit z toho, že se nemůžeme potkat, ale díky za tuhle formu, byla to radost v tom svátečním čase.

J. Matl

Z volejbalu poněkud netradičně

Abychom na volejbal úplně nezapomněli, připomeneme si, jakých výsledků naše družstva během svého „pobytu“ v první lize dosáhla. Začneme mužským Áčkem.

Muži své prvoligové působení zahájili v sezóně 1998 – 99; trenérem byl tehdy J. Poduška, jeho asistentem J. Paldus a technickým vedoucím L. Sejk, na soupisce byli

2003 – 2004 – 8. místo
2004 – 2005 – 4. místo
2005 – 2006 – 1. místo, v baráži o postup do extraligy podlehl Benátkám
2006 – 2007 – 2. místo, ve finále play-off podlehl ČZU Praha
2007 – 2008 – 4. místo
2008 – 2009 – 1. místo v základní části, ve finále play-off prohra s EGE Č. Budějovice
2009 – 2010 – 1. místo v základní části, ve finále play-off prohra s ČZU Praha
2010 – 2011 – 2. místo v základní části, celkově (po play-off) 3. místo
2011 – 2012 – 2. místo v základní části, celkově (po play-off) 3. místo
2012 – 2013 – 1. místo v základní části, celkově (ve finále play-off prohra s Č. B.) 2. místo
2013 – 2014 – 4. místo v základní části, celkově 3. místo
2014 – 2015 – 6. místo v základní části i celkově
2015 – 2016 – 1. místo v základní části, ve finále play-off prohra s Ústí n. Labem
2016 – 2017 – 7. místo v základní části i celkově
2017 – 2018 – 1. místo v základní části, ve finále play-off prohra s Beskydy
2018 – 2019 – 6. místo v základní části
2019 – 2020 – 9. místo v základní části, ve skupině o udržení 2. místo, takže sestup zažehnán
2020 – 2021 - ??????

hráči: J. Čermák, B. Heřman, J. Koloušek, T. Medek, E. Navrátil, J. Novotný, J. Plesník, Z. Pommer, J. Reif, M. Veselý a J. Vokál. V závěrečné tabulce obsadili **4. místo**. Dále už stručněji:

1999 – 2000 – 4. místo
2000 – 2001 – 3. místo (se stejným počtem bodů jako první MFF Praha a druhé Benátky)
2001 – 2002 – 1. místo (v baráži o postup do extraligy podlehl MFF Praha)
2002 – 2003 – 3. místo

Ženské Áčko vyhrálo v sezóně 2010 – 2011 druhou ligu a postoupilo do první, kde se v následujících sezónách umístilo takto:

2011 – 2012 – 5. místo ve své skupině, v sedmičlenné skupině o udržení 3. místo
2012 – 2013 – 5. místo ve své skupině, ve skupině o udržení 1. místo
2013 – 2014 – 5. místo ve skupině, celkově 10. místo
2014 – 2015 – 3. místo ve skupině, celkově 4. místo
2015 – 2016 – 2. místo ve skupině, celkově 4. místo
2016 – 2017 – 1. místo ve skupině, celkově 4. místo
2017 – 2018 – 3. místo ve skupině, celkově 2. místo
2018 – 2019 – 1. místo ve skupině, **celkově také 1. místo a postup do baráže o extraligu**, kde však prohrály s extraligovým Šternberkem
2019 – 2020 – 1. místo ve skupině, **celkově také 1. místo; po zrušení baráže byla možnost přímého postupu do extraligy, ale z ekonomických důvodů nebyla přijata**.
2020 – 2021 - ??????

Z tohoto stručného přehledu je vidět, že obě naše družstva si v první lize vedla velmi dobře; oběma ve všech příštích sezónách přejeme, aby těch úspěchů bylo ještě

více. Totéž přejeme i všem našim dalším družstvům – mládeže a Běčku mužů i žen, o nichž si povíme někdy jindy.

HgS

O dobřichovických šípech a lidech

Výraz *Lukoláda* v Dobřichovicích celkem dobře známe. Je to soutěž ve střelbě lukem, kterou místní skauti pravidelně pořádají u jejich srubu v areálu Sokola. Ale možná, že mnoho Dobřichovičáků toho příliš neví o místním lukostřeleckém oddílu, jehož členové střílí v oficiálních soutěžích, dokonce až po Mistrovství Evropy i světa.

Já jsem léta vnímal jakýmsi periferním viděním, že na bývalé malorážkové střelnici v pravém zadním rohu sokolského areálu už dávno nehřmí výstřely palných zbraní, ale občas tam něžně sviští šípy. Bližšího jsem ovšem nevěděl nic. Až jednou, před dvěma lety, jsem přes plot od atletické dráhy zahlédl lukostřelce při střelbě na

úctyhodnou vzdálenost. Nedalo mi to a dal jsem průchod svojí zvědavosti v kombinaci s povídavostí. Za pár dní jsem stál uvnitř i já, tehdy sotva pajdající bývalý nadšenec do sportů nohou, lyžování a tenisu. Byl jsem toučícím, který se natahuje po stéblu pravidelného sportu, třeba i na vozíku, s nímž jsem už pomalu začínal koketovat. Znenadání jsem se octnul v náručí nevelké party velice příjemných lidí, trochu skrytých před očima okolí za betonovou zdí. Zcela přátelsky mě všichni přijali mezi sebe a od té doby se s nimi můžu do sytosti oddávat jedné z nejstarších nepřetržitých lidských činností už po tisíce let. Kromě chůze, sběru plodin a naplňování partnerských vztahů je asi těžké najít nějakou starší. Možná ještě rvačky holýma rukama nohama nebo s kamenem v ruce by mohly smělé soutěžit, bohužel...

Pak mi zázračně ruce ortopeda totálně vyměnily jednu podstatnou část pohybového aparátu. Po pár měsících jsem přestal týrat trpělivost nových kamarádů. Po povelu „k terčům“ již nemusí čekat, až dohoppám za nimi, povytahám si své šípy a dovlíknou se zpět na střeleckou čáru, abychom všichni pěkně bok po boku mohli střílet další sadu. Dnes, kdyby to nebylo proti lukostřelecké etiketě velící rozvážný krok jako prevenci šlápnutí na zatoulaný šíp, mohl bych po střelnici docela slušně pobíhat. Dobře ale vím, že už odtamtud neuteču.

Při střílení se přede mnou postupně odhaluje historie oddílu. Svazarm opustil střelnici na pozemku Sokola prakticky ihned po sametové revoluci, určitě k obrovské úlevě okolo bydlicích, z nichž se asi nikomu po třesku výstřelů od té doby nezastesklo. Pokud snad ano, počítačové hry nebo narozeninové ohňostroje snadno zaženu abstinenci syndrom.

Následně se z prostoru střelnice stalo smetiště. Obě budovy zpusťly. Areál pro jeho odlehlost a lákavou opuštěnost začala vyhledávat část mládeže, která se tam

oddávala pití, drogám a s tím souvisejícímu vandalizmu. Spravedlivě dlužno dodat, že kromě vyloženě asociálních bouracích čiností tam občas nějakí mladí lezli třeba jen trénovat triky na koloběžkách na rozměrné betonové podlaže pod přístřeškem, k tomu účelu úžasně vhodné. Podobně se tam pilně vyžívali i sprejeři. Sousedy několikrát přivolání profesionální strážci veřejného pořádku se nikdy nepřetřhli snahou kohokoliv z vetřelců chytit za límec a pak se pustit do následné úmorné administrativní práce, když vyřešit přestupek snadno a rychle přímo na místě nelze.

V roce 2010 se do záchranu střelnice s požeňnáním a pod hlavičkou Sokola pustil Dušan Provazník z Brunšova. Částečně pracoval vlastníma rukama a co nešlo, nechal strojně na vlastní náklady uvést do stavu využitelného pro lukostřelbu. Ze smetiště, betonovými zdmi rozděleného na pruhy bývalých střeleckých koridorů, udělal krásnou travnatou plochu, zakončenou stejně pěkně zatravněným valem. Z toho je vyloženou rozkoší tahat šípky, které minuly cíl, přesněji řečeno terčovnici.

Dušan Provazník založil v rámci Sokola Dobřichovice lukostřelecký oddíl, který se posléze naplnil, ale zdaleka ne přeplnil, lidmi různých lukostřeleckých vyznání. Nadšenci, kteří střílí lukem od tradičního celodřevěného, přes olympijský laminátový s kovovým středem, až po technicky nejmodernější, kladkový. Většina z nich soutěží v takzvané 3D lukostřelbě provozované v drsném svažitém lesním a skalnatém terénu. Střílí se na nejrůznější zvířata všech velikostí, od pavouků po medvědy grizzly, všechna realisticky vyvedená z polyuretanu. Někteří také závodí v klasické terčové lukostřelbě, ať už v teréně, nebo na vodorovné ploše, na známé barevné kulaté terče. Disciplín nabízí lukostřelba nepočítané.

Kromě dospělých byly přirozeně přivzány do oddílu i děti od deseti let, kterým se dostává odborné výuky. Zpočátku se zapůjčenou

výbrojí a výstrojí. Když uvíznou drápkem, vše potřebné jim začnou pořizovat rodiče. Některým to pak samozřejmě nedá a přidají se také. Vynese jim to krásné rodinné víkendy na závodech, pořádaných typicky pro všechny věkové kategorie najednou, zpravidla na nádherných místech.

Ačkoliv samotná travnatá plocha a zadní val pro střelbu jsou ve výborném a pečlivě udržovaném stavu, obě budovy zděděné po svazarmovcích jsou v této chvíli jen základně zajištěné proti zatékání střechou a stále před naléhavou potřebou generální rekonstrukce. Zatím jsou k použití pouze jako skladiště materiálu a nezbytné hygienické zázemí. Po rekonstrukci v nich, doufejme, vzniknou pohodlné a útulné místnosti pro dílnu na úpravy luků a šípů, klubovnu, šatnu se skříňkami, a třeba i pro zimní trénování do čtrnácti metrů v suchu a teple, navíc k tomu pravému loveckému, celoročně venkovnímu střelení až na padesát metrů téměř v jakémkoliv počasí.

V létě a na podzim 2020 se nám podařilo udělat základní opravu střech a několika oken, díky pochopení a finanční dotaci od městské rady v čele se starostou Petrem Hamplem poté, co přislíbená významná dotace z krajských fondů na tělovýchovu k našemu velkému zklamání padla s příchodem koronavirové pandemie. Doufejme, že se z všeobecné krize všichni v dohledné době pozvedneme a bude to znamenat i rozkvet lukostřeleckého oddílu Sokola, včetně řádného zvelebení obou budov v jeho tréninkovém areálu.

Lukostřelba zajisté významně zpestřuje sportovní a společenský život v Dobřichovicích, kde by chtěl žít každý. Já sám se moc těším, že ještě stačím zažít zlatou éru oddílu, již teď velmi slibně započatou hodnotnými úspěchy jeho současných protagonistů, až po mistrovské tituly mezi mládeží. Až budu příliš starý na natažení třeba jen dětského luku, budu vysedávat nebo se raději procházet mezi klubovým barem a střeleckou čarou, na které,

jak pevně doufám, budou s ostatními dobřichovickými čarostřelci držet krok alespoň některá z mých početných vnoučat.

Do útulného klubového baru na kafe nebo na sklenku něčeho dobrého vás zatím pozvat nemůžeme, ale na kus přátelské řeči o našem nádherném sportu v pravém zadním koutě sokolského areálu určitě ano, ať už tam právě střílí kdokoliv z místních následníků Robina Hooda.

Vladimír Gavriněv

Z orientačního běhu

Slibuji, že tento článek bude krátký a nebude unavovat případného čtenáře nepodstatnými záležitostmi. Tedy jen to nejdůležitější ze života našeho klubu.

V předesešlém čísle Kukátka jsem podal zevrubnou informaci o loňské závodní sezóně, která se v podstatě smrškla pouze na léto. Na jaře a na podzim, kdy byla epidemiologická situace opět zhoršená, se uskutečnilo pouze pár oficiálních závodů. Naštěstí se vždy najde hodně obětavých trenérů a pořadatelů, kteří připravují tzv. individuální tréninky. Takže příležitosti k samostatnému běhání s mapou za dodržení veškerých hygienických nařízení bylo i na podzim mnoho.

Pravdou je, že i v naší komunitě společenský život pokulhává. Pravidelnou výroční schůzi jsme museli místo v restauraci uspořádat na internetu formou elektronické pošty. Z ní jen pár údajů. Náš klub má v současné době 38 členů, z toho 9 v sekci LOB (Lyžařský orientační běh). Registrovaných v ČSOS (Český svaz orientačních sportů) je 6 členů sekce LOB a pro pěší OB se zatím pro registraci 2021 přihlásilo 18 členů. Členská schůze také schválila nového vedoucího sekce LOB Tomáše Rusého. Lyžařská sekce se pod jeho vedením utěšeně rozrostla. Čtyři její členové se začátkem roku úspěšně zúčastnili závodního víkendu u Rýmařova. Pořadatelům i závodníkům

patří náš obdiv, protože závod se uskutečnil za velice přísných podmínek včetně negativních testů na Covid nebo lékařského potvrzení o jeho prodělání. Bohužel další závody v únoru v Abertamech v Krušných Horách byly zrušeny. Jsou plánovány ještě 4 závody během prvních dvou březnových víkendů, ale epidemiologická situace se zatím vyvíjí špatně. Nezbyvá doufat, že nám to virus a sněhové podmínky dovolí.

Ohledně pěšího OB je možno říci, že kalendáře 2021 závodů oblastních i celostátních jsou zaplněné, přičemž samozřejmě nikdo neví, jak to vše dopadne. Je zde příliš mnoho vlivů, aby bylo možno předvídat, ostatně jako ve všech sférách našeho života. Ve hře je zde rychlý výzkum nových mutací viru a stanovení co nejrozměšších nařízení a omezení, rychlý vývoj, výroba a distribuce vakcín, a v neposlední řadě, ba myslím, že dokonce v první řadě, je zodpovědné chování nás všech.

V. Jaroš

DOBŘICHs.r.o., Dobřichovice

nabízí možnost inzerce V DOBŘICHOVICKÉM KUKÁTKU

časopis vychází jako občasník, obvykle čtvrtletně v březnu, červnu, září a prosinci

Ceník

* A5 (celá vnitřní strana) 3 500 Kč
Celoroční inzerce 11.200 Kč (4x 2.800 Kč)

* A6 (polovina vnitřní strany) 2 000 Kč
Celoroční inzerce 6 800 Kč (4x 1.700 Kč)

* A5 (třetí strana obálky + PR článek) 5 000 Kč
Celoroční inzerce 16 000 Kč (4x 4.000 Kč)

* A5 (zadní strana pro PARTNERA Dobřichovického Kukátka) 10 000 Kč. Celoroční inzerce 32.000 Kč (4x 8.000 Kč)

Partner získává zhotovení inzerátu zdarma, zveřejnění PR článku a příp. další dohodnuté výhody.

Formáty menší než A6 budou přijímány dle prostorových možností za smluvní ceny.

Nekomerční řádková inzerce zdarma!

Kontakt: Stanislav Mikeš, mob. 605 179 192,
e-mail: gabeva@volny.cz

Dobřichovické reality

VAŠE DOMÁČÍ KANCELÁŘ

Prodáváte nemovitost? V aukci Vám pomůžeme získat maximum!

Co je aukce? Elektronická licitace,
kde vítězí nejvyšší nabídka!

- Zprostředkujeme aukci domů, bytů a pozemků.
- Licitaci dosáhneme maximální kupní ceny na trhu.
- Zajistíme prohlídky se zájemci, izerci i marketing.
- Služby advokáta a převodce jsou standardem.

Dobrá Aukce.cz

STOJÍ ZA TO LICITOVAT!

Přijďte nebo volejte pro tržní odhad vaší nemovitosti. **Nezávazně a zdarma!**

- hledáme nemovitosti na **prodej nebo pronájem**
- máme přes **200 aktivně hledajících** kupujících v této oblasti
- **přímý odkup** domů, bytů a pozemků

V Zahradách 1081, Dobřichovice

Václav Prokop

vedoucí kanceláře

GENERAL REALITY a. s.

+420 739 039 163

dobrichovice@general-reality.cz

www.dobrichovickereality.cz

General Reality

Nabízíme v Dobřichovicích využití

• DVOU RŮZNÝCH SPOLEČENSKÝCH SÁLŮ •

Možnost pořádání menších koncertů, divadelních představení, společenských akcí, školení, seminářů, kurzů tance či jiných aktivit, obchodních a prezentačních akcí

PRONÁJEM SÁLU REZIDENCE ZELENÝ OSTROV (DOB CENTRUM):

sál o velikosti 100 m² se zázemím (kuchyňka, WC, hala)
(vybavením vhodné pro komornější akce, bez pódia, max 40 židlí)

DOB-Invest a.s., Za Mlýnem 2, 252 29 Dobřichovice

Ing. Magda Havlíková, tel. 602 660 960, Za Mlýnem 888

PRONÁJEM SÁLU DR. FÜRSTA

sál bez přilehlé místnosti (jeviště) 78 m², sál s jevištěm 104 m²

využití organizuje Restaurace a hotel Panská Zahrada, Anežky České 432,
tel. 602 452 225, obchod@panskazahrada.cz

Odpady

svoz
likvidace
odpadkové koše
zanáška popelnice
KONTEJNERY:
• od 3–30 m³
• všechny druhy odpadu

Čištění

chodníků a ulic
strojní čištění
ruční metení
odstraňování graffiti
zimní údržba
posypový materiál

Zeleň

zahradnické práce
sekání trávy
údržba mobiliáře
ostatní komunální služby

Komwag, podnik čistoty a údržby města, a.s.

Perucká 2542/10, 120 00 Praha 2 • komwag@komwag.cz • www.komwag.cz

tel. Praha: 236 040 000 • tel. Mníšek pod Brdy: 737 242 200

Volejte zdarma: 800 566 924

Děkujeme

Svět se zastavil, ale díky Vám jedeme dál.
Nesmírně si Vás vážíme. Po dobu omezení
fungujeme jako **výdejní okénko** nebo **rozvoz**.
Ubytované hosty na služební cestě můžeme
obsloužit i v restauraci.

20% sleva při osobním převzetí

DOB Centrum

Manor Garden s.r.o.,
Anežky České 432, Dobříchovice

Nabízíme speciální menu
pro toto období a denní
polední nabídku s sebou.

Otevřeno PO–NE
11:00–20:00

Poslední objednávka bude vyřízena ve 20:00

Restaurace / Objednávky: +420 226 230 930
Hotel / Recepce: +420 226 230 900
www.panskazahrada.cz